

DAHA FAZLA SALDIRI İLE İKAME ETME!

AKP-MHP bloğu sosyal medyanın denetiminden, meslek örgütlerinin parçalanmasına kadar her türlü düzenlemeyi hayata geçirme peşindedir. Kendisi için sorun olan her şeyi parçalamak, zayıf düşürmek istemektedir. "Çoklu baro" düzenlemesi bu anlamda bir saldırı paketinin başlangıcı olarak da değerlendirilebilir. Politik ve ekonomik krizin derinleşmesine paralel olarak saldırıların yoğunlaşacağı, dış politikada yaşanacak krizin ağır faturasının içerde işçi, emekçilere kesileceği açıktır. Kürt ulusal mücadelesine ve ulusal haklara yönelik savaş ya da barış biçimine bürünecek tasfiye saldırıları ise devam edecektir.

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

9 TEMMUZ-23 TEMMUZ 2020 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 65 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK

S.4

Esnek ve Güvencesiz Çalışmaya Karşı Birleşelim!

İşçi sınıfının 15-16 Haziran direnişiyle, kapatılmasının önüne barikat olduğu DİSK, devrimci demokrat damarlarının kesilmesiyle burjuva feodal egemenliğin kontrol mekanizmalarına öykünen bürokrat sendikal bir yapıya bürünmüştür. İşçi sınıfıyla ilişkisi büyük oranda kopmuş, örgütlülüğü biçimselleşmiş, fiili mücadele çizgisi kırılmalar yaşamıştır.

MAKALE

S.9

İşkence Hâkim Sınıfların Kurumsal Bir Aracıdır

Devrimci şiddet kendini en ileri biçimde proletaryanın toplumsal kurtuluş mücadelesinde gösterir. Kendisiyle birlikte tüm insanlığın kurtuluşunu hedefleyen proletarya ve onun öncü gücü komünistler, bu tarihsel amaca uygun olarak işkence gibi uygulamaları kesinkes reddeder ve işkenceyi hâkim sınıflara ait, ona hizmet eden bir araç olarak mahkûm eder.

BU SÖMÜRÜ, BU KARANLIK DURDURACAK YİNE SENSİN!

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

"teknolojide atılım" ve gerilla savaşında sona doğru mu?

15

GENÇLİK

egemenlerin "z" kuşağıyla imtihanı kim bu "z" kuşağı?

18

KAVGA OKULU

günübirlik, dar pratikçi, kendiliğindenci çalışma tarzı üzerine

Bong Joon-Ho Sinemasına Bir Bakış

Güney Kore ve dünya sinemasının bilinen isimlerinden Boong-Joon Ho, filmlerinde genellikle sınıfsal ayrımları işleyen bir yönetmen. En belirgin olarak Parazit ve Kar Küreyici filmleri bütünüyle sınıfsal ayrımlar üzerine kurulu. Yönetmenin yazıp ve yönettiği altı uzun metraj filmi bulunuyor. Bu filmler sırasıyla Barking Dogs Never Bite (2000), Cinayet Günlükleri (Salinui Chueok, 2003), Yaratık (Gwoemul, 2006), Anne (Madeo, 2009), Kar Küreyici (Snowpiercer, 2013), Okja (2019), Parazit (Gisaengchung, 2019).

yerine getirmediği ve bu kurumlarda bütünüyle yolsuzluğun hâkim olduğudur.

Barking Dogs Never Bite filminde gü-rültü yaptığı için köpekleri öldüren; profesör olmak için dekana rüşvet vermeye hazır bir eğitim görevlisi anlatılır.

Bu ilk filminde, politik bir konuyu işlerken toplumsal gerçekçilik üslubu ayrı yollardan giden yönetmen, anlatımda gerilim ve komediyi kullanmayı tercih ediyor. Bu film, yönetmenin politik ve ideolojik meseleleri iş-

filmde bu sınıfsal ayrımlar pembe açılan bir filmin kanlı mezbaha atmosferine geçişiyle zirve yapar; Parazit'te ise evin altındaki gizli bölme açığa çıktığında.

Okja filmi, kendinden önce çekilen Kar Küreyici filminin distopik atmosferine ters olarak daha çok ütopyik açılır. Bong Joon-Ho sinemasında bir distopya ve ütopya arasında ne fark vardır? -Yalnızca sinematografik farklar söz konusudur. Ne olursa olsun mülk sahipleri ve mülksüzlerin olduğu gerçeklik ütopya ve distopyadan sıyrılarak filmin en belirgin yanını

ortaya koyar. (Her ütopya ve distopya toplumsal koşullarla ilişkilendirilir. Ho, hep sınıfsal çatışmanın en belirgin halini bu ilişkide baskın taraf kılıyor) Aksi takdirde Okja'nın pembe atmosferinde, endüstriyel hayvancılığın acımasızlığının hissedildiği mezbaha sahnesinde şu diyaloglar nasıl açıklanabilir;

— *Okja'yı neden öldürmek istiyorsunuz?*

— *Çünkü sadece ölü olanları satabiliriz.*

— *(Mija'ya Okja'yla eve gitmesine yardım eden karakter) Kız Okja'yla eve gitmek istiyor*

— *Hayır o benim mülküm... Biz başarılı iş insanlarıyız, anlaşmalar yaparız ve anlaşmalarımız bu!*

— *(Mija) Okja'yı satın almak istiyorum. Sağ olarak.*

— *İlk Mirando süper domuz satışımız. Seninle iş yapmak bir zevkti.*

Başka bir yönetmenin sinemasında olsa film boyunca kurtarılmak istenen Okja'nın kurtarılmasını umutlu bir son olarak görebilirdik. Ho pek de umut vaat etmiyor ve: "Bakın pembe değil, tam olarak böylesine bir dünyada yaşıyoruz ve kurallara göre oynamazsanız kaybedersiniz" diyor. Bir nevi ütopyik atmosferdeki Okja veya distopik bir film olan Kar Küreyici filminin sonunda sonunda sınıfsal ayrımlar tüm çıplaklığıyla görünür. Bu da filmin izleyiciye "Evet gerçekte de böyle" dedirten kısmıdır.

Mülk sahipleri ve mülksüzlerin en

keskin karşı karşıya geldiği Ho filmi Kar Küreyici'dir. Karanlık bir ambiyansı olan filmde, dünya yeni bir buzul çağı yaşamaktadır. Sürekli olarak hareket halinde olan ve dünyanın etrafında dönen trende yoksullar arka sıralarda, zenginler ise önlere ikamet etmektedir. Arka vagonlardakilerin isyan etmesiyle başlayan filmde Okja ve Parazit'in aksine hayat belki yeniden kurulacak şekilde umut dolu sonlanıyor.

Parazit filminde de tıpkı Okja filmindeki gibi zenginlerin kusursuz dünyası vardır. Bu filmde mekân aynı Kar Küreyici'deki gibi mülk sahipleri ve mülksüzler arasında ayrılmıştır. Bong Joon-Ho, filmde zenginlerle fakirlerin yaşadığı yerleri ayrı iki dünya olarak ele alıyor. Daha sonra ise mekânın içinde mekân yaratıyor (Mülk sahiplerinin evinin açıldığı gizli bir bölmede yaşayan mülksüzler). Bong Joon-Ho alt sınıftan insanların çatışmasına ilk defa Parazit filminde yer verdiğini söylemek yanlış olur. Ho'nun filmle- rindeki özgün yanlardan birinin alt sınıf çatışmaları olduğunu da söylemek mümkün.

Barking Dogs Never Bite filminde olduğu gibi Ho filmlerinde yoksullar bütünüyle ekonomik durumlarına bağlı olarak gelişen töresel belirsizlik içerisindedir. Bu belirsizlik onları karşı karşıya da getirebilir, aynı mülk sahibi ve mülksüz gibi. Parazit filminde de bodrum kata açılan bir bölmede senelerdir yaşayan bir mülksüz olduğu anlaşıldığında alt sınıf arasındaki çatışma başlamış oluyor.

Özetle Bong Joon-Ho Parazit filminde, bütün türler arası anlatımına yine farklı mekânsal eklemeler yapıyor. Bütün bunlarla birlikte filmlerinin arasındaki yukarıdaki bağlar yönetmenin dünyasını ifade ediyor. Yaratıklar, zeki çocuklar, sorumsuz başkarakterler de bu dünyanın bir parçası...

Yönetmen elindeki bütün malzemeyi (sinemanın biçimsel özelliklerini) kendi gerçekliğine göre kullanıyor. Bong Joon-Ho'nun elinde hikayeler, bir sınıfsal çatışmanın ya da Güney Kore'de devletin vasıfsızlığının gözler önüne serildiği bir filme vesile olmaktadır.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

Ho'nun son üretimi Parazit, Oscar'a başka bir ülkeden aday olup En İyi Film ödülünü alan ilk film. En İyi Film, En İyi Yönetmen, En İyi Uluslararası Film ve En İyi Özgün Senaryo kategorilerinde dört Oscar alan film kendinden çokça söz ettirdi. Bu söz etmeler, Parazit filmi ve onun barındırdığı felsefeyle birlikte git gide yönetmen Bong Joon-Ho'nun sinemasıyla ilişkili hale geldi. Yönetmenin sinemasına dair pek çok inceleme ve değerlendirme yapıldı. Ho'nun Parazit'i ortaya çıkarmadan önce ürettiği filmlerin, Parazit'le olan ilişkisi, "ona uzanan kolları" böylelikle "yeniden" tutulmuş oldu. Bu kollarla yönetmenin parmak izlerini bulmak da olağanlaştı.

Ho ilk uzun metrajı Barking Dogs Never Bite filminde, Cinayet Günlükleri'nde ya da Anne filminde olduğu gibi toplumsal çürümeye dair ilk gözlemlerini yine kendine has üslupla aktardı. Bu üç filmin en temel ortaklığı, devlet kurumlarının "gereklerini"

lerken kullanacağı türler arası geçişin ilk sinyallerini veriyor.

Türler arası geçiş Yaratık filminde kendini en belirgin biçimde gösterir. Filmde, Hollywood'un meşhur yaratıklarına benzeyen ve Amerikalı bir bilim insanının pervasızlığının sonucu gölde oluşan yaratık üzerinden Güney Kore toplumuna dair bolca politik çıkarımda bulunulur.

Kendine has özellikleri olan filmler üreten bütün yönetmenler gibi kendi deneyimlerine bağlı olan Bong Joon-Ho, üslubunun özgünlüklerine de sıkı sıkıya bağlı kalıyor. Yaratık filminden yıllar sonra Netflix'in yapımını üstlendiği Okja'da hikayenin merkezinde yine bir "yaratık" vardır.

Okja filminin açılışında, elit bir kadının içerisinde bulunduğu dünyanın nimetlerinden faydalandığı, hiçbir pürüze yer olmayan bir hayat gösterilir. --Aynı Parazit'teki gibi, zenginlerin dünyası pürüzsüzdür ta ki sınıfsal ayrımlar açığa çıkıncaya kadar. Okja

POLİTİK VE EKONOMİK KRİZİ İÇERDE VE DIŞARDA DAHA FAZLA SALDIRI İLE İKAME ETME

Koronavirüs salgınının tüm gündemi domine ettiği aylar yavaş yavaş geride kalmaktadır. Ancak virüs salgınının yarattığı ekonomik, sosyal, politik kriz koşulları dünyayı daha fazla etkilemeye devam etmektedir. Salgından dolayı oluşan olağan koşulların, tedbirlerin ve temkinli durumun "normalleşme" tartışmaları daha güçlü yapılmaktadır. Ancak salgın hız kesmeden ABD, Brezilya ve tüm Latin Amerika'yı merkez haline getirerek Hindistan, Rusya'da da yaygınlaşarak devam etmektedir. Avrupa'da salgının şu aşamada kısmen kontrol altına alındığı görülmektedir. Türkiye ise salgının yayılmasını bir türlü durduramazken bir yandan ise salgın koşulları yokmuş gibi hareket etmeye devam etmektedir.

normalleşmeye çoktan başlamışlardır. Uzak Asya'dan Ortadoğu'ya, Doğu Avrupa'dan Akdeniz ve Kuzey Afrika'ya uzanan alan boyunca emperyalist güçler arasındaki mücadele ve gerginlik hız kazanmaktadır. Çin-ABD, Rusya-ABD, ABD-AB (Türkiye bağlamı da var) ve AB emperyalistleri arasında pazar mücadelesi ve politik çelişki tırmanmaktadır. Asya Pasifik'te ABD ile Çin arasındaki gerginlik tırmanış gösterirken Çin'in Ortadoğu ve Afrika'daki politik gelişmelere ilgisi daha fazla artmaktadır. ABD, "Tek Kuşak Tek Yol" ile sermaye ihracını yoğunlaştıran Çin'i daha fazla hedef haline getirmektedir. Trump salgının nedeni olarak Çin'i hedef gösterip psikolojik savaşı tırmandırırken bu yaklaşımını daha fazla geliştirmektedir. ABD diğer yandan Afganistan, Suriye, Libya ve Doğu Avrupa'da Rusya ile çelişkileri-

Jefry) eksenli kullanmaktadır. Ancak Türkiye'nin işgal ettiği alanlardaki politikayla birlikte düşünüldüğünde Suriye'nin bölünmesine dair tüm zeminin hızla örgütlendiği görülmektedir. Bu bağlamda Rojava özerk yönetiminin hala ABD eksenli çizgiye demirlememiş olması bir sorun olarak çıkmaktadır. Çünkü Suriye'nin bölünüp, parçalı hale getirilmesi için Rojava'nın rejim ile ekonomik-siyasi tüm çelişkilerinin daha fazla keskinleşmesi zorunludur. Bu eksende yaşanan sorunlardan birisi Türk devletinin tarihsel Kürt düşmanlığı ve korkusudur. Türk devleti, Kürtlerin kazanımlarını dağıtmak ve ABD'nin Suriye'deki politikasında birincil ve belirleyen aktör olmak için tüm savaş gücünü devreye sokmakta, belirleyici politik aktör rolüne kavuşmak için uğraşmaktadır. Bu politika aynı zamanda Rojava'nın askeri ve siyasi kuşatmasını de içermektedir. Fakat Rojava'da istediği kazanımları elde edemeyen TC, tüm odağını İdlib'e vermiştir. Hala yoğun bir askeri yığınak yapmakta, İdlib'te cihadistler arasındaki iç sorunları çeşitli biçimlerde çözüme kavuşturma hesabı yapmaktadır. Bir yandan da Rusya'yı ABD ile birlikte dengeleme mücadelesi vermektedir. Fakat gelişmeler parçalanmış bir Suriye gerçekliği ve zemini üzerinde ilerlemektedir. Rejimi terbiye ederek Rusya'yı sıkıştırarak bu durumu bir politik denge olarak de-facto hale getirme çabası söz konusudur.

geleceği tüm politik karşıtlıklar söz konusudur. Bir bütün olarak Türk devletinin Ortadoğu'dan Kuzey Afrika'ya kadar izlediği politika politik çelişkilerin ve askeri çatışmaların merkezine oturma yönlüdür. Bu bağlamda ABD emperyalizminin yönelimini de belirleyen aktör olma hevesi ve isteği onu iştahlı ve etkin kılmaktadır. Bu alanlardaki güç dengelerinin değişimi ve dinamikleri ise bugünden yarına oturacak gibi değildir. Bu bağlamda Türk devletinin yazdığı başarı hikayelerinin hamasetten ve izlediği saldırganlık politikasına meşruiyet kazandırmaktan başka bir karşılığı yoktur.

SİSTEMİ MERKEZLEŞTİR, MUHALEFETİ PARÇALA VE "ÇOKLULAŞTIR"!

Türk hakim sınıfları dış politikadaki saldırganlığına içerde de ara vermeksizin devam etmektedir. Muhafız olan her şeyi dağıtma, parçalama ve sindirme ana eksendir. Bu temelde klik çatışmalarında sertlik düzeyi hiç düşmemektedir. Yine devrimci, demokratik, yurtsever ve ilerici kesimler sistematik bir imha ve baskı altındadır. Fikir özgürlüğünün kırıntıları dahi kalmamış durumdadır. AKP-MHP bloğu sosyal medyanın denetiminden, meslek örgütlerinin parçalanmasına kadar her türlü düzenlemeyi hayata geçirme peşindedir. Kendisi için sorun olan her şeyi parçalamak, zayıf düşürmek istemektedir. "Çoklu baro" düzenlemesi bu anlamda bir saldırı paketinin başlangıcı olarak da değerlendirilebilir. Politik ve ekonomik krizin derinleşmesine paralel olarak saldırıların yoğunlaşacağı, dış politikada yaşanacak krizin ağır faturasının içerde işçi, emekçilere kesileceği açıktır. Kürt ulusal mücadelesine ve ulusal haklara yönelik savaş ya da barış biçimine bürünecek tasfiye saldırıları ise devam edecektir.

Çelişkilerin boyutu, yönetme noktasında sürekli artmakta büyüyen sorunlar sınıf mücadelesi için ciddi olanaklar sunmaktadır. Egemenlerin aldatma, manipülasyon ve kendine yedekleme siyasetine ve emekçileri "iyileştirme" siyaseti içinde baskılama politikasına karşı iktidar perspektifli politik konumlanış, buna uygun mücadele biçimi ve savaş stratejisi bu süreçte hayati önemdedir. Komünistler tüm çelişki ve sorunları bu perspektifle ele alarak konumlanmalıdır.

Ancak kapitalist-emperyalist sistem ve tüm dünya normalleşme adımı adeta "sürü bağımsızlığı" politikasına geçiş yaparak hayata geçirmektedir. Alınan tedbirler sürekli gevşetilmekte, salgın üzerinden yaratılan korku ve endişe iklimi egemen güçler tarafından hafifletilmekte ve elbette geniş kitleler salgının pençesine daha acımasız şekilde bırakılmaktadır. Çünkü var olan salgından dolayı sağlık tedbirleri ve bir bütün sağlık sisteminde ezilenler lehine hiçbir iyileşme durumu yaratılmamıştır. Emekçilerin yaşamını idame ettirmek için kendi başına alacağı tedbir ise söz konusu değildir. Bu bağlamda normalleşen yaşam, normalleşen çalışma koşulları içinde salgınla baş başadır.

Emperyalist güçler ve onların uşağı gerici rejimler ise hem ilişkilerin de, hem yönelimlerinde hem de çıkarlarına odaklanan iç ve dış politikada

ni daha fazla tırmandırma ve keskinleştirme ve Rusya'nın kazanımlarını aşındırma peşindedir.

BÖL, PARÇALA VE İDARE ET, KRİZLİ SİSTEMİ DERİNLEŞTİR!

Suriye, İran ve Rusya'yı kuşatacak "Sezar Yasası" denen ekonomik ambargo ve saldırıyı içeren düzenleme Haziran ortasından itibaren ABD'de yürürlüğe girmiştir. İlk deneme ise Suriye üzerinde olmuştur. Suriye'yi ekonomi silahı ile zayıf düşürme hesabı yapılmaktadır. Buna paralel olarak ABD'nin sadık uşağı Türkiye, Suriye ve Rojava'da işgal ettiği yerlerde özellikle de şu aşamada politik dengeler açısından önemli bir yerde duran İdlib'te, kendi parasını yürürlüğe koyan bir rejim inşa etme peşindedir. ABD Suriye'de "Sezar Yasası"nı "rejimi değiştirme değil rejimin davranışlarını değiştirme" (James

Libya'da da gelişmeler parçalanmış bir Libya gerçekliğine doğru koşar adım gitmektedir. Tüm emperyalistlerin ve bölgenin gerici devletlerinin sahada olduğu Libya'da mücadele kızışmaktadır. Özellikle Avrupa Birliği devletlerinin Libya politikasında parçalanmışlığı, ABD'nin uşaklarının (Türkiye ile BAE-Suudi-Mısır arasındaki çelişki) Libya politikasında uyumsuzluğu buradaki mücadeleyi daha karmaşık hale getirmektedir. Türk devleti Suriye'de olduğu gibi Libya'da da çıkarları için askeri konumlanış içindedir. Bu bağlamda tam bir seferberlik hali söz konusudur. Bu bağlamda Akdeniz-Libya hattında çelişkinin merkezine kendisini koymuştur. Fransa, Rusya, Mısır, Yunanistan başta olmak üzere birçok güç ile karşı karşıya

Kıdem Tazminatı Gasbına, Esnek ve Güvencesiz Çalışmaya Karşı Birleşelim!

Ekonomik ve siyasi krizin tsunamiden farksız etkisi hâkim sınıfları giderek sıkıştırıyor. Çöken ekonomiyi ayakta tutmanın, kısalan ömürlerini uzatmanın maliyeti en başta işçi sınıfına çıkarılıyor. Ekonomik ve siyasi krizin içinde çarpan etkisi yaratarak yayılan salgın sadece açlığı, yoksulluğu, işsizliği büyütmele kalmıyor; yaşama ölüm arasındaki ince çizgiyi de ortadan kaldırıyor. İş cinayetlerinde can vermenin, uzun ve ağır çalışma koşulları altında tükenmenin bilançosu yeterince kabarıkken üretime zorlanan işçiler seçeneğe yer bırakmaksızın ölüme yollanıyor.

Emperyalist kapitalist sistemin ticaret yollarından, tedarik zincirlerinden yayılan salgın işçilere sadece ölümü vadetmiyor! İşçi sınıfının kölelerin yaşadığından başka bir hayata sahip olamayacağı her fırsatta hatırlatılıyor. Kazanılmış tüm hakların gasp edilmesi; sömürü düzeni karşısında iş, yaşam ve gelecek güvencesi sağlayan her şeyin tarumar edilmesi hedefleniyor. Haklarını savunamayacak düzeyde bölünmüş, parçalanmış ve örgütsüz bir işçi sınıfı yaratılması ekonomik ve siyasi krizin çıkış kapısı, çöken ekonominin kaldırıcı olarak görülüyor. Hakim sınıflar için pandemi süreci bu nedenledir ki fırsatın ötesinde anlamlar yüklüdür. İşçi sınıfına yönelen topyekün saldırının mevzisinde toplananlar sıkıştıkları yerden kurtulmayı her şeyden çok istiyor. Geleceğini işçi sınıfının kazanılmış haklarının gasp edilmesinde, geleceksizleştirilmesinde görenler şimdi topyekün bir saldırıya hazırlanıyor. İşçi sınıfına yönelik saldırının başarısı ise burjuva feodal sistemin egemenliğinin güvencelenmesi ve sürdürülmesi bakımından büyük önem taşıyor. Hakim sınıf kliklerinin, burjuva medya ve sendikal bürokrasinin ortaklaştığı ve rol paylaşımına gittiği saldırı politikası kendi akıbetlerini de biçimlendiren bir işlev görüyor.

Hakim sınıflar, düşten gerçeğe ulaşmanın yolunu kurdukları yeni hayallerle süslüyor. Salgının yayıldığı ticaret yollarını, tedarik zincirlerini takip ederek kırıldığı yerde zincirin halkası olmayı arzuluyor. Salgınla birlikte

yeniden örgütlenen tedarik zincirinde yer alma sırasının kendilerine geldiğini söyleyerek hep seyretmek zorunda kaldıkları pastadan pay almayı, değilse bile tadına bakmayı istiyorlar. En başından itibaren salgının yeni "fırsat" kapısı olduğunu söyleyip duruyorlardı. RTE, daha ilk günlerde (18 Mart'ta) "(..) önümüzde eskisinden çok daha büyük fırsatların bizi beklediğini şimdiden görebiliyoruz" demişti. Hazine Bakanı Berat Albayrak, "Artık dünyada tedarik zinciri noktasında bağımlılık ve oranlar sorgulanmaya başlandı. Bu, Türkiye ve benzeri ülkeler açısından önemli bir fırsat doğuruyor. Yeter ki siz hazır olun" diyerek tedarik zincirinden pay almanın hayalini kurdurmuştu. TÜSİAD Başkanı Simon Kaslowski ise " (...) bulunduğumuz bölgenin Avrupa'ya yakınlığı sebebiyle tedarik zincirlerinde güvenilir bir kaynak olabileceğimizi ortaya koyuyoruz" diyerek ucuz iş gücünü pazarlamada salgını nasıl "fırsata" çevireceklerini aynı koroya katılarak dillendirmişti.

Hakim sınıf kliklerinin "fırsat" kapısını açacak anahtar, işçi sınıfının kazanımlarını ortadan kaldırmakta görülüyor. Salgının ilk günlerinden itibaren emperyalist kapitalist sistemin ucuz iş gücü ve göçmen emeği üzerine kurduğu sömürü ağına tutunma hazırlığına girişen hakim sınıflar ucuz ve esnek iş gücünü daha da ucuz ve esnek hale getirme yolunda kısa çalışma ödeneğini devreye sokmuş; ücretsiz izin, telafi çalışması gibi esnek çalışma uygulamalarını hızla yaşama geçirmişti. Anahtarın kilide uydurulabilmesi, "fırsat" kapısını sonuna kadar açılabilmesi için iş gücü maliyetlerinin daha da düşürülmesi, işçi sınıfının iş, yaşam ve gelecek güvencesi olan kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesi gerekiyordu. Hakim sınıflar emeği daha da ucuz, esnek, güvencesiz ve örgütsüz kılabilirdiği, kazanılmış hakları savunmasız bıraktığı oranda emperyalist kapitalist sisteme daha fazla bağımlılıktan öteye geçemeyecek bir "rol" çalmış sayılacaktır.

Kuşkusuz işçi sınıfının en temel hakkına saldırının gerilimle yüklü olduğunu söylemek gerekiyor. Komprador bur-

juvaziye vaat edilen gasbın her defasında işçi sınıfının direnişine ve mücadelesine çarparak geriye düşmesi gerilimin ana kaynağıdır. Ekonomik ve siyasi krizin işçi sınıfına ve halka çıkarıldığı bilanço, yoksulluğun açlığa doğru genişleyen gövdesi, keskinleşen çelişkiler gerilimi mücadele hattına doğru çekmektedir. Salgın süreci neredeyse işçi sınıfına yönelik saldırıların, kıdem tazminatı hakkının bir kez daha rafa kaldırılmaksızın gasp edilmesinin son "fırsatı" olarak görülse de işçi sınıfının, emekçi yığınların tepkisi ölçülmeye çalışılmaktadır. Hakim sınıfların çöken ekonomiye kaynak yaratma ve sömürünün dizginlerini bırakma hamlesi bütün hazırlıklara rağmen henüz pazarlık, aldatma ve sınıfı bölme üzerine kurgulanmaktadır. İşçi sınıfının ve her çalışanın üretime katıldığı andan itibaren üzerine değişmez planlar yaptığı kıdem tazminatı hakkı, iş ve yaşam güvencesi olarak vazgeçmek zorunda kaldığı diğer haklardan daha fazlasıdır. Kaybettiğinde geride bir şeyin kalmayacağını bilmesi onu daha kararlı şekilde savunmayı, korumak için mücadele etmeyi beraberinde getirecektir.

PEKİ KIDEM TAZMİNATI HAKKININ FONA DEVREDİLMESİYLE YAPILMAYA ÇALIŞILAN NEDİR?

Kıdem tazminatının fona devredilmesi ile işçilerin ücretlerinden kesilen birikimler talana açılmakla kalmayacak, işten çıkarmaların önündeki frenleyici tek engel de ortadan kaldırılarak toplu işten atmalar yaygınlaştırılacaktır. İşçi sınıfının yüzde 34'lük kesimini oluşturan 25 yaş altı ve 50 yaş üstü çalışanlara esnek çalışma zorunluluğu getirilerek, çalışanların emekli olma hakkı geri dönülmez şekilde ortadan kaldırılacaktır. Mezarda Emeklilik Yasası'nın kaçınılmaz sonucu olarak emeklilik hakkı gasp edilen EYT'lilerin akıbeti esnek ve güvencesiz çalışmanın kural haline gelmesiyle tüm işçi sınıfını bekleyen akıbet olacaktır. İşçi sınıfının yüzde 34'lük kesimini güvencesiz ve esnek çalışmaya zorlayarak geriye kalanları "ikna etme" hesabı, sınıfı bölerek saldırıya manevra alanı kazandırma ve giderek güvencesiz ve esnek çalışmayı sınıfın

bütününe yayma planından başka bir şey değildir.

Peki, işçi sınıfının sadece bugününü değil geleceğini de tehdit eden, savunmasız ve korunaksız bırakan saldırı politikaları karşısında sınıfın öz örgütlülükleri olan sendikalar nasıl bir tutum alıyor? Saldırı politikalarının dayanağı mı yoksa karşısında mevzilenen mi oluyor? Roller ve pozisyonları nasıl biçimleniyor?

En başından söylemek gerekir ki mevcut sendikalar ölçü alınamayacak kadar işçi sınıfının taleplerine ve mücadelesine yabancılaşmıştır. Sendikal bürokrasinin egemenliği onları sınıfın öz örgütlülükleri, hak arama yerleri olmaktan, direncini ve mücadelesini büyütmele çok işçi sınıfı için dikilmiş devasa bir uyku tulumu haline getirmiştir. İşçi sınıfının kontrol edilmesinde; taleplerin, gelişen direniş ve mücadelelerin burjuva feodal düzenin sınırlarına ulaşmadan söndürülmesinde esaslı rol üstlenmiştir. TÜRK-İŞ sendikal bürokrasinin parlamento ahırına ve bürokrasiye açılan kapısıdır. İşçi sınıfının ağırlıklı gövdesini bünyesinde toplaması daha işlevli bir kontrol mekanizması olmasından, sendika ağalarının hizmetlerinden ötürü daha fazla işçi aidatıyla ödüllendirilmesinden kaynaklıdır. İşçi aidatları itibardan tasarruf edilecek şekilde sendika ağalarının refahı için harcanırken grev hakkının kullanılması her zaman için maliyetli sayılmaktadır. Marifetlerini saymakla bitiremeyeceğimiz TÜRK-İŞ'in kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesi karşısında "kırmızı çizgi" ilanında bulunması, bürokratik sarı sendikaların benzer şekilde aynı koroya katılması boşuna değildir. Hakim sınıf kliği AKP'nin "Kendi aranızda çözün!" çıkışıyla sendikal bürokrasiye inisiyatif ve alan açması "kırmızı çizgi" ilanının rengini de ele vermiştir. Marifetlerinden bilinir ki o çizgi hızla renk değiştirecektir.

Gözden kaçırılmayacağımız diğer bir yan ise sendikal bürokrasinin kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesi karşısında "kırmızı çizgi" ilan etmeye mecbur kalışıdır. İşçi sınıfının en temel hakkının gasp edilmesi karşısında

ölçülemeyen tepkisi, açığa çıkan toplumsal muhalefet dinamikleri sendikal bürokrasiyi "mikrofon kazasını" tekrarlamayacak şekilde temkinli olmaya zorlamaktadır. O nedendir ki "kırmızı çizgi" ilanına sınıfın tavrının, tepkisinin ölçüleceği eylemler eşlik etmektedir. Ancak hakim sınıfların, sendikal bürokrasinin hesaba katacakları arasında sadece sendikal işçiler bulunmuyor. İşçi sınıfının ağırlıklı gövdesini oluşturan sendikasız işçiler, işsizler de iş ve yaşam güvencesi talebiyle sendikal işçilerin saflarını genişletiyor. Kıdem tazminatı hakkından vazgeçmeyeceklerle ona erişmek isteyenlerin aynı talep etrafında birleşmesi hesaba katılması gerekenlerin başında geliyor.

İşçi sınıfının 15-16 Haziran direnişiyle, kapatılmasının önüne barikat olduğu DİSK, devrimci demokrat damarlarının kesilmesiyle burjuva feodal egemenliğin kontrol mekanizmalarına öykünen bürokrat sendikal bir yapıya bürünmüştür. İşçi sınıfıyla ilişkisi büyük oranda kopmuş, örgütlülüğü biçimselleşmiş, fiili mücadele çizgisi kırılmalar yaşamıştır. Hâkim sınıfların tehdit ve dışlamaları karşısında nabız sınıfla değil, sendikal bürokrasinin refleksiyle statükoyu sürdürme yönünde atmaktadır. İşçi sınıfının en temel haklarına yönelen saldırıları karşısında çekim merkezi olması bir yana sendikal bürokrasiyi aşacak dinamiklerin köreltilmesinde, kontrol edilmesinde alacağı pozisyon belirgindir.

Hâkim sınıfların sendikal ve mesleki örgütleri daha fazla kontrol etme girişimleri karşısında baroların açığa çıkardığı dinamik öğreticidir. Kıdem tazminatı hakkına yönelik saldırının açığa çıkaracağı dinamikler; sendikal bürokrasinin egemenliğini aşındırma, geriletmeye fazlasıyla adaydır.

"Fırsatlar" hakim sınıfların kurduğu hayallerin aksine işçi sınıfının direniş ve mücadelesinin üzerinde apaçık belirlemektedir. Sendikal ve sendikasız işçilerin, yoksulluğu açığa doğru genişleyen milyonlarca işsiz güvenceli bir yaşam ve gelecek etrafında birleşmesi, ortak talepleri uğruna mücadeleye yönelmesi dünden daha fazla olanaklıdır. İşçi sınıfının kıdem tazminatı hakkının gasbedilmesi karşısındaki duyarlılığını örgütlemek, sınıfın dinamiklerini uyandırarak harekete geçirmek önümüzdeki temel görevlerden birisidir.

"Onlar Yoksul Eti Yerler, İştikleri Kandır!"

"Onlar/Yoksul eti/Yerler/ve/İştikleri/Kandır", Enver Gökçe bir şiirinde böyle diyordu. Bugün işçi sınıfının kanını emen burjuvazinin, bu kandan beslendiğine bir kez daha tanık olduk.

Sakarya'nın Hendek ilçesinde "Büyük Coşkunlar Havai Fişek Fabrikası"nda yaşanan patlamada, devletin açıkladığı rakamlara göre 7 işçi hayatını kaybetti. Çok sayıda işçinin yaralandığı patlamada, yaralı kurtulan işçiler, çok sayıda işçinin hayatını kaybettiğini, bunun harabeye dönen binalardan anlaşılacağını belirtiyor.

Patlama yaşandıkça ismini değiştiren ve son olarak "Büyük Coşkunlar" ismini alan fabrikanın sahibi Yaşar Coşkun, aynı zamanda Müstakil Sanayici ve İş Adamları Derneği (MÜSİAD)'nin Sakarya Şube Başkanı. Fabrikanın ise sicili hiç de temiz değil. İş güvenliğinin yetersiz olduğu fabrikada sık aralıklara patlamalar yaşandığı fakat fabrika isim değiştirip üretime devam ettiği öğrenildi. 17 yılda yaşanan 6 patlamada da 6 işçi hayatını kaybetti.

13 YILDA 6 KEZ PATLAYAN FABRİKADA SUÇLU İŞÇİLER!

İSİG'in (İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Merkezi) açıklamasına göre 2009'da meydana gelen patlamaya dair açıklama yapan fabrika sahibi Yaşar Coşkun, patlamanın işçilerin ünitede fazla mal biriktirdikleri için meydana geldiğini iddia etmiş. Coşkun, ayrıca "O bölümde de koruyucu kıyafet vardı ama giymemişler. 'Hava sıcak, bilmem ne' diyerek kıyafet giymiyorlar. Bu fabrika Avrupa'nın en güvenli fabrikası" ifadelerini kullanmış. Fabrikanın şeceresi şu şekilde;

1 Eylül 2007: Barut bölümü için kömür öğütülen bölümde kıvılcımdan kaynaklanan patlama: 1 işçi yaralandı.

17 Ağustos 2009: Ramazan topları için patlayıcı üretilen laboratuvar bölümünde patlama meydana geldi. Üretim tesisindeki binaları yerle bir eden patlamada 1 işçi hayatını kaybetti, 33 işçi yaralandı.

29 Eylül 2009: Patlamada 1 işçi öldü, 1 işçi yaralandı. Yangına may-

tap fitillerinin kurumadan kesilmesi sebep oldu.

11 Şubat 2011: Patlamada bir çocuk annesi 33 yaşındaki işçi Hediye Hallaç hayatını kaybetti. 10 işçi yaralandı.

14 Aralık 2014: Patlamada 38 yaşındaki işçi Yılmaz Şapoğlu hayatını kaybetti.

27 Ocak 2018: Niğde'deki fabrikada gerçekleşen patlamada 32 yaşındaki işçiler Muharrem Alkan ve İlyas Ünlü hayatlarını kaybetti.

Yaşanan her patlamanın, her iş cinayetinin ardından patron devlet tarafından kollanmış, üretimin devam etmesi için teşvik edilmiştir. Fabrika sahibi Yaşar Coşkun'un ihracat rakamlarıyla övünmesi buradan gelmektedir. 3 Temmuz'da da yaşanan patlamanın ardından bakanlar, milletvekilleri ve MÜSİAD temsilcileri bölgeyi ziyaret etti. Cumhurbaşkanı Erdoğan, fabrika sahibini arayarak "geçmiş olsun" dileklerini ilettiler. MÜSİAD başkanı Abdurrahman Kaan ve patronlar heyeti bir araya gelerek Yaşar Coşkun'a "moral yemeği" verdi. Kaybolan 3 işçiyi arama çalışması devam ederken, 4 işçi toprağa verilirken patronlar "moral yemeği"nde buluştu. Patronlar için işçinin hiçbir değerinin olmadığı, esas olanın "fabrikanın zarar görmesi" olduğu aşikardır. Fabrikada oluşan zararın da devlet teşvikleriyle, vergi indirimleriyle giderileceğinden hiçbir şüphemiz yoktur!

Dayanışma içerisinde olanlar sadece patronlar da değildi. Valisinden, İçişleri, Aile ve Sosyal Hizmetler ile Sağlık Bakanı "patronla" dayanışmak için sıraya girdi. İçişleri Bakanı Süleyman Soylu'nun, fabrika içerisinde bulunan 190 işçiden daha çok fabrikanın aldığı hasarla ilgilendiği şu cümlelerine yansıyor: "Dışardan gelenlerle ilgili

bir tespit yok. Patlama yerine gittik. Fabrika ve depoların olduğu bölümler var. Ağır hasarın olduğu bölüm depoların olduğu bölüm. Mart ayında burayla ilgili bir denetim gerçekleştirildi. Bütün bu patlayıcı yanıcı maddelerin üretimini yapan yerlerle ilgili denetim sıklıkla devam etmektedir." Soylu hem fabrikanın hasarını anlatıyor hem de "denetimler yapıldı" diyerek patlamanın suçunu işçilerin "hatası" olarak lanse ediyordu. Yaşanan patlamada yaralanan işçi Gülizar Erdoğan ise

devlet erkânını yalanlayarak gerçekleri anlatıyordu: "'Patlayacağız' diye uyardık. Biz işçiyiz onlar müdür, sözümüz geçmedi. Denetimciler birer yemek yer giderdi."

Hendek'te yaşanan patlamada patron-devlet ilişkisini bir kez daha apaçık şekilde gördük. Cumhurbaşkanı Erdoğan'dan milletvekiline, patrona "geçmiş olsun" diyebilmek için sıraya giren egemen sınıf temsilcileri ve asgari ücret karşılığında ölümle burun buruna çalışan işçiler. Bir yanda bedenleri enkazdan çıkarılan işçiler diğer yanda "moral yemeğinde" buluşan patronlar. Saflar bir kez daha Hendek'te yaşanan patlamanın ardından belirginleşti.

Patronların arkasına aldığı devlete karşı işçilerin tek çözümü örgütlenmek olacaktır. İşçi sınıfının, gözünü kâr hırsı bürümüş kan emiciler karşısında örgütlü mücadelesi, bu düzeni yerle bir edecektir. Devrimciler ve komünistler de bu bilinçle işçi sınıfını, devrim mücadelesinin "bilinçli proletaryası" haline getirme ve devrim mücadelesinde savaştırma görevini bilince çıkarmalıdır.

Bir DDSB'li

Sivas Katliamı'nda yaşamını yitirenler anıldı

HABER MERKEZİ- 1993 yılında Sivas'ta katledilen 33 aydın, yazar ve sanatçı katledilişinin 27'nci yılında gerçekleştirilen anma etkinlikleriyle anıldı.

SIVAS KATLIAMI MADIMAK OTELİ ÖNÜNDE LANETLENDİ

33 aydın, yazar ve sanatçının yakılarak katledilmesinin 27'nci yılında Madımak Otelı önünde Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) öncülüğünde anma etkinliği gerçekleştirildi.

Madımak Otelı önünde yapılan anma etkinliğine yakınlarını kaybeden ailelerin yanı sıra, Alevi örgütlerinin temsilcileri, milletvekilleri ve demokratik kitle örgütü temsilcileri katıldı.

Anma kapsamında yapılmak istenen yürüyüş, Sivas Valiliği tarafından koronavirüs salgının gerekçesiyle yasaklandı. Görüşmeler sonucu Madımak Otelı'ne yaklaşık 600 metreden yürüldü.

Yürüyüş boyunca, katliamda yaşamını yitirenlerin fotoğrafları taşınarak, "Sivas'ı yakanlar AKP'yi kuranlar", "Dün Maraş'ta bugün Sivas'ta, çare faşizme karşı savaşta" sloganları atıldı.

SIVAS'TA KATLEDİLENLER POLİS ABLUKASINA RAĞMEN İSTANBUL'DA ANILDI

Sivas'ta 27 yıl önce katledilen 33 aydın, yazar ve sanatçı için İstanbul'un çeşitli ilçelerinde anmalar yapıldı.

Kartal Emek ve Demokrasi Güçleri,

Kartal Meydanı'nda Sivas'ta katledilenleri andı. Saygı duruşuyla başlayan anmada, Madımak şehitlerinin isimleri okundu, kitle "yaşıyor" diye haykırdı.

Anmayı düzenleyen kurumlar adına açıklamayı Hacer Elçin yaptı. Sivas'ın devletin bilgisi dahilinde gerçekleşen planlı bir katliam olduğunu söyleyen Elçin, kalabalık bir grup tarafından gerçekleştirilmesine rağmen çok az kişinin yargılandığını hatırlattı.

Ardından sahne alan Grup Vardiya ise Sivas şehitleri için türküler söyledi. Anma etkinliğine Partizan ve YDG'nin yanı sıra çok sayıda devrimci, demokrat kurum katıldı.

Anma, "Sivas'ın hesabı sorulacak", "Sivas şehitleri ölümsüzdür", "Faşizme karşı omuz omuza" sloganlarının ardından sona erdi.

SARIGAZI'DE YÜRÜYÜŞ ENGELLENMEK İSTENDİ

Sarıgazi'de bir araya gelen onlarca kişi, Sivas katliamını protesto etti. Sarıgazi Tertip Komitesi açıklaması sonrasında yapılmak istenen yürüyüş polis tarafından engellenmek istendi. Kortejin önüne kurulan polis barikadı, kitlenin kararlılığıyla açıldı. Kitle, "Sivas'ı unutmadık, unutturmayacağız",

"Sivas'ın hesabı sorulacak" sloganlarıyla yürüdü. Partizan da eyleme "Sivas'ın hesabını sorduk soracağız" dövizleriyle katıldı.

AVCILAR

Avcılar'da Marmara Caddesi'nde yapılan yürüyüşle Sivas katliamında yaşamını yitirenler anıldı.

1 MAYIS MAHALLESİ

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Ataşehir Şubesi ve Cemevi, Sivas katliamında yaşamını yitirenleri anmak için yürüyüş gerçekleştirdi. Polisin engellemelerine rağmen yapılan yürüyüşte "Sivas'ı unutmama, Pir Sultanlar ölmez" sloganları atıldı.

Partizan, ESP, SMF ve diğer kurumları katılım gösterdiği yürüyüş sonrası PSAKD Ataşehir Şubesi ve Cemevi'nde anma gerçekleştirildi. Zakirlerin okuduğu deyişler ve nefeslerle semahlar dönüldü.

KADIKÖY

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) İstanbul Şubeleri, 2 Temmuz Sivas katliamında hayatını kaybedenler için Kadıköy Rıhtım'da anma etkinliği düzenlendi.

Partizan, Devrimci Kızılbaş Hareketi, Halkevleri, Devrimci Parti ve HDP Milletvekili Musa Piroğlu'nun katıldığı anmada 33 kişi için deyişler söylendi.

Anmanın basın metnini okuyan PSAKD Ataşehir Şube Başkanı Gülsev Kaya, katliamın nasıl gerçekleştiğini hatırlattı. Katliamın asker ve polislerin gözü önünde gerçekleştiğinin altını çizen Kaya,

iktidarın kendinden olmayan herkesi terörist ilan ettiğini belirtti.

DERSİM'DE ANMA

Dersim'de Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) ve Demokratik Alevi Dernekleri (DAD), Sivas katliamının 27. yılı dolayısıyla Sanat Sokağı'nda basın açıklaması yaptı.

Basın metnini okuyan DAD yöneticisi Reyhan Kumru, "2 Temmuz 1993 Sivas Madımak Katliamı özünde sadece Alevilere karşı değil; ezilen, ötekileştirilen, dışlanan, yok sayılan bütün toplumsal kesimlere karşı yapılan bir katliamdır. O yüzden ezilen, ötekileştirilen, dışlanan ve yok sayılan herkesi zulme karşı ortak mücadeleye çağırıyoruz" dedi.

ANKARA'DA SIVAS KATLIAMI ANMASINA POLİS SALDIRDI

Ankara Tuzluçayır'da yapılmak istenen Madımak anmasına polis saldırdı. Cemevine giren polis, içerde bulunanları darp etti, 7 kişiyi gözaltına aldı.

Ankara Tuzluçayır'da bulunan Ana Farma Cemevi önünde Akader, Alınteri, DAD, ESP, HDK, HDP, Kaldıraç, Partizan ve SODAP'ın da bulunduğu kitlenin Madımak katliamının yıldönümü dolayısıyla yapmak istediği eyleme polis saldırdı.

Cemevi önünden Tuzluçayır Meydanı'na gitmek isteyen kitleye saldıran polis, içeri girerek, burada bulunanları darp etti.

Polis saldırısı sırasında kitle, "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları atarak direndi. Eylem sırasında 7 kişi gözaltına alındı. Polis saldırısı sonrası, cemevinde anma etkinliği gerçekleştirildi.

Suriye ordusu ile IŞİD'ci çeteler arasında çatışma

HABER MERKEZİ- Suriye'de Humus'un doğusunda çöllük bir bölgede Suriye ordusu ile IŞİD'ci çeteler arasında son iki gündür yaşanan şiddetli çatışmalarda 51 kişinin öldüğü belirtildi.

Merkezi Londra'da bulunan Suriye İnsan Hakları Gözlemevi'nin (SOHR) aktardığına göre, IŞİD'ci çeteler perşembeyi cumaya bağ-

layan gece Humus'un doğusundaki Suhne kentindeki Suriye hükümet güçlerine ait mevzilere saldırı düzenledi.

Gözlemevi, 2 gün süren çatışmalarda IŞİD'ci 31, hükümet ve desteklediği milis gruplar safında da 20 kişinin öldüğünü duyurdu.

IŞİD'in bir yılı aşkın süre önce Suriye'nin doğu bölgelerinde kontrol ettiği bölgelerden çıkarılmasına rağmen örgütün halen Humus'un doğusundan Irak sınırına kadar uzanan çöl bölgelerini kullandığı kaydedildi.

Hasta tutsak Erdiñç Tülay yaşamını yitirdi

HABER MERKEZİ- Bitlis E Tipi Kapalı Hapishanesi'nde hükmen tutuklu bulunduğu sırada kanser olan ve Adli Tıp'ın infazın ertelenmesi yönündeki kararına rağmen tahliye edilmeyerek hastalığının son evresine kadar bekletildikten sonra tahliye edilen 64 yaşındaki Erdiñç Tülay, yaşamını yitirdi.

Hastalığı ilerledikten sonra tahliye edilen Tülay tedavi gördüğü Bitlis'in Tatvan ilçesindeki evinde yaşamını yitirdi.

Münih'te TKP/ML davası tutsaklarıyla dayanışma mitingi düzenlendi

HABER MERKEZİ- 29 Haziran Pazartesi günü, Münih Yüksek Eyalet Mahkemesi önünde, Partizan tarafından TKP/ML davası tutsaklarıyla dayanışma mitingi düzenlendi.

"Devrimci Mücadele Her Yerde Meşrudur! TKP/ML Yargılanamaz!" şiarıyla, çağrı yapılan mitinge AGEB, Mor-Kızıl Kolektif, PGI/MLM, ATİGF, İTİF faaliyetçileri ve temsilcileri katılarak destek verdiler.

Yağmurlu hava koşullarının olumsuz etkisine rağmen Partizan'ın düzenlediği mitinge Türkiyeli devrimci, demokrat örgütlerden MLKP, Halk Cephesi, ASM temsilcileri, Yunanistan Komünist Partisi (marksist-leninist), Alman devrimci demokratik kurumlarından MLPD, Courage, Rote Hilfe, KPD Aufbau, FDJ, Rotefahne Komitesi Almanya temsilcileri katılarak devrimci dayanışma gösterdiler

Saat 12.00'da başlayan miting Partizan adına yapılan Türkçe konuşmayla başladı. Ardından konuşmanın Almancası okundu. AGEB ve bileşenleri adına Almanca -Türkçe konuşmalar gerçekleştirildi. Dava savunma avukatlarından Roland Meister mitingde bir konuşma gerçekleştirerek; "TKP/ML davası, Alman devletinin devrimcileri ve komünistleri "terörist" olarak damgalamaya çalışan anti komünist politikasının göstergesidir. 129 b maddesine istinaden ileri sürülen tüm suçlamalar hukuki olmayıp, tamamen siyasi" dedi.

Miting'de MLPD ve kadın örgütü Courage temsilcileri de dayanışma konuşmaları gerçekleştirdiler.

Mitingde sık sık Almanca ve Türkçe "Devrimci Tutsaklara Özgürlük!" sloganları atıldı.

İşkenceyle gözaltına alınan Rojbin Çetin'in gözaltı süresi 4 gün daha uzatıldı

HABER MERKEZİ- Mardin Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından başlatılan bir soruşturma kapsamında da 26 Haziran'da Diyarbakır'daki evine yapılan baskında, polisin

köpekli ve fiziki işkencesine maruz kalan Sevil Rojbin Çetin'in gözaltı süresi 3 kez uzatıldı.

10 GÜN TMSŞ'DE TUTULDU

Başka bir soruşturma kapsamında Mardin'e getirilen Çetin, 10 gün TMSŞ'de gözaltında tutuldu.

GÖZALTI SÜRESİ ÜÇ KEZ UZATILDI

Savcılık, HDP Demokratik Yerel Yönetimler Kurulu ve Tevgera

Jinên Azad (TJA) üyesi Çetin'in, "deliller henüz toplanmadığı" gerekçesiyle gözaltı süresi üç kez uzatıldı.

Savcılığın talebi üzerine Mardin Adliyesi'ne sevk edilen Çetin'in gözaltı süresi Nöbetçi Sulh Ceza Hakimliği tarafından 2 kez uzatıldı ve Çetin 10 gün gözaltında tutuldu.

Rojbin Çetin, 10 gün gözaltı süresinin ardından 7 Temmuz'da çıkarıldığı savcılıkta susma hakkını kullandı.

Tutuklanma talebiyle mahkemeye sevk edilen Çetin, "örgüt üyesi olmak" iddiasıyla tutuklandı.

Hindistan'da Maoist gerillaların gerçekleştirdiği eylemde 2 polis yaralandı

HABER MERKEZİ- 5 Temmuz gecesi Hindistan'ın Chhattisgarh eyaletine bağlı Danteva Bölgesi'nde bölge muhafızları bir ihbar sonucu HKP(Maoist)'e bağlı Halk kurtuluş Gerilla Ordusu'nun geçici kampına bir baskın düzenledi.

Baskın sırasında gerillalar her-

hangi bir kayıp vermezken, operasyon alanından çekilen polis kuvvetlerine yönelik gerillalar tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Pazartesi saat 10:30'da gerillalar araziye önceden düzenledikleri el yapımı patlayıcıyı Marjum köyü yakınlarında polislerin geri çekilmesi esnasında patlattı. Eylemde iki polis yaralandı.

HAK GASPLARI, KORONAVİRÜS VE HAPİSHANELER

Koronavirüsün hızla yayılmasıyla birlikte devlet bir takım "önlemler" alma yoluna girmiş ancak bu "önlemler"den devrimci, demokrat ve yurtsever tutsaklar muaf tutulmuştur. Belli aralıklarla sokağa çıkma yasakları uygulanmış "evde kal" çağrıları işçi-emekçi kesimi dışında tutarak yapılmıştır. Var olan ekonomik kriz ile birlikte daha fazla kâr ve daha fazla üretim için bu "önlemler" bütünü göstermelik bir şekilde sonlanmış, "normalleşme" sürecine hızlı bir şekilde girilmiştir. Koronavirüs, bu normalleşme süreci ile elbette son bulmamış aksine virüsün yol açtığı tehlikeli sonuçlar tüm toplum açısından büyük risk oluşturmuştur. Koronavirüs için alınan "önlemler" kapsamında hapisanedeki tutsaklar için devlet yeni infaz paketini gündemine almış bu vesile ile uyuşturucu vb. diğer adli suçlar indirim kapsamına alınmış siyasi tutsaklar bu infaz paketinin dışında tutulmuştur. Her ne kadar kadın, çocuk ve hasta tutsaklara ev hapsi verileceği söylense de bu durum faşist devletin gerçekliği ile uyuşmamıştır.

Bu süre zarfında özelde hasta tutsaklar üzerinde hak ihlalleri artmıştır. İHD Hapishane Komisyonu'nun verilerine göre ATK'nın "hapishanede kalmaz" raporu verdiği 458'i ağır bin 334 hasta tutsak bulunuyor. Salgın ve sonrasında devam eden süreçte birçok tutsağa hijyenik malzemeler verilmezken birçok hasta tutsağın durumu ağırlaşmıştır. Son olarak Urfa T Tipi 2 Nolu Kapalı Hapishanesi'nde bulunan İlyas Yeşilçayır, Ahmet Sabaç, Emrullah Oruç, Serhat Bulut ve Bahtiyar Aygün'ün, hapishanedeki hak ihlallerine karşı 24 Haziran'da başlattığı süresiz dönüşümsüz açlık grevi eylemi devam ediyor. Grevdeki eylemcilerin taleplerinin karşılanmaması üzerine Hidayet Düger, Hıdır Demirtaş, Erkan Bayram, Mehmet Tahir

Özcan ve Reber Varhan isimli tutsaklar da 4 Temmuz'da eyleme dahil oldu. Açlık grevindeki tutuklular suyunun giderilmesi, hasta tutsakların tedavi edilmesi, çıplak arama uygulamalarına son verilmesi, kapasiteyi aşan odalarda kalan tutuklular için yeni odalar açılması, havalandırma kapılarının açılıp kapanmasında keyfi davranılmaması, cezası biten tutukluların tahliye edilmesi, haftada 2 kez yapılan oda aramalarına son verilme-

Aktaş'ın (32) enfeksiyon kaptıkları belirtildi. 23 Haziran günü telefon görüşmesi gerçekleştiren Serdal Yıldırım'ın ağabeyi Sedat Yıldırım, telefon görüşmesinden sonra var olan endişelerinin zirveye çıktığını belirterek, milletvekilleri, sivil toplum örgütleri ve baroların acil bir şekilde adım atmasını istedi. Daha birkaç gün önce Diyarbakır Hapishanesi'nden bir cenaze çıktığını hatırlatan Yıldırım, "Eğer önlem alınmazsa bir koğuştan

edilmemiş ve ölüme terkedilmiştir. 25 Mart'tan bu yana birçok kez hastaneye kaldırılan Sabri Kaya, tedavisi tamamlanmadan hapishaneye götürülmüş, 25 Mart'ta kalp krizi ve beyin kanaması geçiren Kaya, 3 kez yoğun bakıma alınıp, "Durumu iyi" denilip yoğun bakımdan çıkarılarak hapishaneye tekrardan götürülmüştü. Sabri Kaya 6 Mayıs günü ailesini arayarak "artık dayanacak gücüm kalmadı, ben öleceğim" diyerek durumunu özetlemiş, 20 Mayıs günü yani tahliye edildiği gün de yaşamını yitirmişti.

Bitlis E Tipi Kapalı Hapishanesi'nde hükmen tutuklu bulunduğu sırada kanser olan ve Adli Tıp'ın infazın ertelenmesi yönündeki kararına rağmen tahliye edilmeyle hastalığının son evresine kadar bekletildikten sonra tahliye edilen 64 yaşındaki Erdiç Tülay, yaşamını yitirdi.

Yine birçok ağır hasta tutsak bu süre zarfında rahatsızlanmış ama tahliye edilmemiştir. 28 Nisan'da beyin kanaması geçiren ve hapishane idaresinin umursamaz tavrı nedeniyle geç hastaneye kaldırılan tutsak Partizan İsmail

Yılmaz hastaneden çıkarılıp Kandıra 1 Nolu F Tipi Hapishanesi'ne geri götürülmüştür. İsmail Yılmaz'ın birçok kronik hastalığı mevcuttur; kalp yetmezliği, kalp ritmi bozukluğu, tansiyon, prostat, göz sorunları vb. Son birkaç aydır vücudunun bazı bölgelerinde ve özellikle ellerinde uyuşma ve hareketsizlik vardır. Kendisine bakamayacak durumda olan, ihtiyaçlarını karşılayamayan tutsağın hapishane koşullarında kalmaya zorlanması işkencedir, insanlık suçudur.

Siyasi tutsaklar, devletin "boyun eğdirme", kimliğinden soyutlama saldırısı ile karşı karşıyadır. Bu süreçte siyasi tutsakların direnmekten başka şansı yoktur. Devletin dayattığı bu teslim alma saldırılarına karşı siyasi tutsaklar, direnişi de örgütlü mücadeleyi de canları pahasına savunmaktadır.

si, kalabalık gardiyan grupları ile sabah akşam sayımlarının yapılmaması, hijyen malzemelerinin verilmesi, görüş saatlerinin düzenlenmesi, spor, sohbet ve atölye haklarının yeniden verilmesini talep etmektedir.

Söz konusu taleplerin karşılanmaması durumunda her hafta 5 tutuklunun daha eyleme dahil olacağı belirtilmekte.

Bunun yanında hasta tutsakların salgın boyunca kapasiteyi aşan kalabalıklarda birçok tutsakla yan yana kaldıkları, salgın süresi boyunca enfeksiyon bulaşmasına rağmen hasta tutsakların hastaneye kaldırılmadığı ve hiçbir önlem alınmadığı belirtiliyor. Son olarak Metris R Tipi Kapalı Hapishanesi'nde aynı odada kalan yüzde 98 engelli Serdal Yıldırım (27), boyundan aşağısı felçli Abdullah Turan'ın (23) ve iki eli olmayan Engin

3 cenaze çıkabilir. Her birinin ayrı ayrı hastalıkları var. Kendi ihtiyaçlarını dahi karşılayamıyorlar" diye konuştu.

Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü hapishanelerde salgın sürecinde 374 tutsağa koronavirüs bulaştığını, 6 tutsağın da yaşamını yitirdiğini söyledi. "Kovid-19 Pandemi Sürecinde Ceza İnfaz Kurumları" başlıklı rapora göre, hapishanelerde 75'i aktif hasta olan 452 kişide koronavirüs tespit edildi. Salgın başından bu yana aldıkları "önlemlerle" tutsaklar üzerindeki tecrit koşullarını yoğunlaştıran hapishanelerde pozitif çıkan koronavirüs vakalarını ve ölümleri uzun süredir gizleyen Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü'nün, hapishanelerdeki salgın durumuna ilişkin birçok "önlemler" ile dolu olduğu bilinmekte (!)

Birçok hasta tutsak salgın süresi boyunca belli "gerekçelerle" tahliye

İşkence Hâkim Sınıfların Kurumsal Bir Aracıdır

HDP'li Rojbin Çetin'in Diyarbakır'daki evinde köpekli işkenceye uğramasıyla birlikte TC'nin işkenceci sicili bir kez daha gözler önüne serildi. Yüzlerce resmi ve özel harekât polisi eşliğinde evi kuşatılan, komşularına baskı uygulanan Çetin, üç buçuk saat boyunca polislerin ve polis köpeklerinin işkencesine maruz kaldı. Daha öncesinde yine Diyarbakır'da, polise teslim olan M.E.C isimli gence köpekli işkence uygulanmış ve M.E.C'nin işkence görüntüleri bilinçli olarak basına servis edilmişti. Devletin kendi faşist yasalarına dahi uymadığı, aleni bir biçimde ve hatta reklam edilerek uygulanan işkenceler T.C. devletin özelde ise AKP ve MHP'den oluşan hükümet bloğunun ne yapmak istediği, ne durumda olduğuna dair tartışmaları beraberinde getirdi. Bu tartışmalar ağırlıklı olarak hükümetin yönetememe durumuna vurgu yapan "güvenlikçi politikalar" ve MHP ekseninde yürüdü.

Son dönemde özellikle 15 Temmuz darbe girişimi ve ilan edilen OHAL'den bu yana işkence, insan kaçırma, "faili meçhul", gözaltında kaybetme gibi uygulamalarda had safhada bir artış olduğu biliniyor. Kuşkusuz TC'de işkence kuruluşundan bu yana sistematik ve kurumsal bir yapıya sahiptir. Ancak OHAL'le birlikte tüm topluma ve özellikle devlet için tehlikeli görülen kesimlere karşı işkence gibi uygulamalar yoğun bir artış göstermiştir. Bu yönüyle Rojbin Çetin'in maruz kaldığı işkenceyle beraber ortaya dökülen işkence gerçekliği yeni değil dünyanın devamıdır. "Özyönetim direnişleri" döneminde açıkça gerçekleştirilen katliam, kaybetme ve işkenceler adım adım yaygınlaştırılarak normalleştirilmeye çalışıldı. DHKP-C yöneticisi olduğu iddiasıyla Lübnan'da gözaltına alındıktan sonra Türkiye'ye getirilen ve 6 ay boyunca devlete ait bir binada elektrik, Filistin askısı, suyla boğma, tazyikli su, copla tecavüz girişimi, falaka, ayaklarından baş aşağı bağlama gibi sistematik işkencelere maruz kalan Ayten Öztürk'ün yaşadıkları "FETÖ" ile ilişkilendirilen ve aylardır kendilerinden haber alınamayan kayıpların yaşadıklarıyla benzerdi.

ÖNYARGILARA KAPILMAKSIZIN İŞKENCEYE KARŞI DURULMALIDIR

Darbe girişimi sonrası, birçoğu eski devlet görevlileri olan yüzlerce kişinin "FETÖ" suçlamasıyla kaçırıldığı, işkenceye maruz kaldığı, gözaltında kaybedildiği, tecavüze uğradığı ve kimisinin itirafçılaştırıldığı biliniyor. Devrimci ve yurtseverlerin çok iyi bildiği gibi bu işkence ve saldırılar ailelere kadar

uzanarak kolektif bir cezalandırma ve gözdağı uygulaması olarak hayata geçirildi. Kimi durumda evli çiftlere uygulanan işkenceler birbirlerine karşı kullanılmak istendi, hamile kadınlar kanama geçirmelerine karşın işkenceye maruz kaldı, kadınların üzerine asit döküldü ve hatta "FETÖ"yle suçlananların çocuklarına, öğrencilerine dahi işkenceler yapıldı. Geçmişte devlette -kimisi rütbeli olarak- görevli olmaları; polis, asker, MİT mensubu olmaları ve en genel suçlamayla "FETÖ" mensubu olmaları, bu kişilere uygulanan işkencelere ve kolektif cezalandırma yöntemlerine karşı geniş bir kesimin de sessizliğini beraberinde getirdi. Bazısı dünyanın katilleri, işkencecileri olan fakat devlet hakimiyeti için yaşanan klik çatışmasında yenik düşerek tasfiye edilen kimi kişi ve kesimler, bugün kendi devletleri ve meslektaşları tarafından aynı muamelelere maruz kalıyorlardı. Bu gerçeğin bir yanı iken diğer yanı gözlerden kaçırılıyordu. Devletin sistematik ve kurumsal bir aracı olan işkence gibi uygulamalarına karşı her kim ya da hangi kesim maruz kalırsa kalırsa karşı çıkmak ve bu politikaya karşı mücadele etmek gerekiyor.

Devletin on yıllardır komünist, devrimci ve yurtsever güçlere uyguladığı her türlü baskı, işkence ve katliamı "terör" söylemiyle meşrulaştırmaya çalıştığı açıktır. Yine özde Kürtlere yönelik en aşağılık işkence ve katliamların şovenist önyargılardan beslenerek meşrulaştırmaya çalışıldığı ve toplumun geniş bir kesiminin sessiz kalmaya zorlandığı biliniyor. "FETÖ" suçlaması getirilen kişilere yönelik işkence ve baskının da benzer bir şekilde meşrulaştırılmaya çalışıldığı ortadadır. Bu politikaya hiçbir yerde çanak tutulmamalı ve işkence, insan kaçırma, gözaltında kaybetme, "faili meçhul" gibi devlet politikalarına her yerde aktif bir biçimde karşı çıkılmalı, bu toplumsal bilinç geliştirilmelidir. Zira biliriz ki bu noktada gösterilecek her türlü zafiyet halka, devrimci, komünist ve yurtsever güçlerin karşısına daha yoğun işkence ve katliamlar olarak geri dönecektir.

DÖNEMSEL "GÜVENLİKÇİ POLİTİKALAR" DEĞİL SÜREKLİ FAŞİST DEVLET ŞİDDETİ

TC'nin işkenceci sicili saymakla, ör-

nek vermekle bitmeyecek kadar kabarıklık ve yoğunudur. Kurucu önderi İbrahim Kaypakkaya üç ay süren işkencelerde ve yine onlarca kadrosu en alçakça işkencelerde katledilmiş bir hareketin sürdürücüleri olan komünistler bilir ki işkence bir hâkim sınıf politikasıdır ve yenilmez değildir. Tarih boyunca işkence ve diğer baskı yöntemleri hâkim sınıflar tarafından ezilen ve sömürülen sınıflara karşı bir araç olarak kullanılmış, özellikle kapitalist-emperyalist sistemde daha 'ince' ve gelişkin yöntemlerle devam ettirilmiştir. Bu yönüyle işkenceyi hâkim sınıflar ve onların devletinden bağımsız tartışmak, burjuva sınırlar içerisinde "hukuk devleti" ve "adalet" aramak boş bir çabadır. Hele de bizimki gibi faşist bir ülkede burjuva liberal teorilere dayanarak demokrasi, hukuk, adalet söylemleri geliştirmenin sömürülen ve ezilen kesimlerden çok devlete yaradığı, onu meşrulaştırdığı açıktır. Bu anlamda ülkemizde son dönemde daha da yoğunlaşan işkence uygulamalarını "güvenlikçi politikalara" ya da MHP'nin hükümete etkisine bağlayan görüşler apolitiklik değilse bile deforme olmuş bir bilinç durumunu yansıtmaktadır.

Hâkim sınıflar için işkence bir amaç değil sınıfsal ve ulusal amaçlarına ulaşmak için kullandığı bir araçtır. Fakat basit bir araç değil her yönüyle kurumsallaşmış, sistematik uygulanan ve T.C. devletiyle özdeşleşmiş bir araçtır. Ne dönemseldir ve bir hükümete ait "güvenlikçi politikalar"ın ürünüdür ne de "psikopat ruhlu" birtakım devlet kadrolarının icraatıdır. İşkencenin temel amacı kişiyi amaçlarından vazgeçirmek ve teslim almakken beraberinde kolektif bir cezalandırma ve gözdağı uygulaması olarak da işlev görür. En gelişkin burjuva-demokratik cumhuriyetlerde bile ihtiyaç duyulduğu her an işkence gizli ya da açık bir biçimde hayata geçirilmektedir. Daha yakın zamanda George Floyd özgülünde ABD'de açığa çıkan devlet şiddeti, onlarca ülkede kendini gösteren aleni polis şiddeti, işkence de dahil olmak üzere her türlü şiddet politikasının sınıfsal özünü ortaya koymaktadır. Bu sınıf mücadelesinin bir yasadır ve hâkim sınıflar nezdinde bu şiddet politikasının yazılı olmayan sistematik bir aracı

da işkencedir.

KARŞI-DEVİRİMCİ ŞİDDETE KARŞI DEVİRİMCİ ŞİDDETİ SAVUNMALIYIZ

Kuşkusuz şiddet sadece hâkim sınıfların uyguladığı karşı-devrimci şiddetten ibaret değildir. Bu şiddetin karşısında proletaryanın, halkın ve ezilenlerin haklı şiddeti; komünistlerin meşru devrimci şiddeti de mevcuttur. Fakat bu iki şiddet biçimi birbirinden öz olarak farklıdır. Birisi sömürü ve baskıyla korunabilen sınıfsal amaçlara hizmet eder ve haksızdır. Diğer ise sömürü ve baskıya karşı sınıfsal, ulusal, cinsel vb. eşitliği ve özgürlüğü; nihai olarak sınıfsız-sömürsüz bir dünyayı hedefler ve haklıdır. Şiddeti ortaya çıkaran neden ve amaçlar farklı olduğu için şiddetin biçimi ve hedefleri de farklıdır. Karşı-devrimci şiddet, toplumun azınlığını oluşturan egemenlerin sınıfsal çıkarlarını korumak için toplumun çoğunluğuna dönük bir şiddettir ve her türlü 'insanlık dışı' yöntemi içinde barındırır. Devrimci şiddet ise toplumun çoğunluğunu oluşturan; proletarya, halk ve ezilenlerin, egemen toplumsal azınlığa karşı-şiddettir ve işkence gibi araç ve yöntemlerin karşısında durur.

Devrimci şiddet kendini en ileri biçimde proletaryanın toplumsal kurtuluş mücadelesinde gösterir. Kendisiyle birlikte tüm insanlığın kurtuluşunu hedefleyen proletarya ve onun öncü gücü komünistler, bu tarihsel amaca uygun olarak işkence gibi uygulamaları kesinkes reddeder ve işkenceyi hâkim sınıflara ait, ona hizmet eden bir araç olarak mahkûm eder. Ancak sömürü, baskı, katliam ve işkence politikalarına karşı "hümanist" ya da "liberal" görüşlerle mücadele edilemeyeceğini bilerek hâkim sınıflara karşı her şart altında devrimci şiddetin haklılığını, meşruluğunu ve zorunluluğunu savunur. Bugün ülkemizde ve genel olarak dünyada egemenlerin artan şiddetinden bahsediyorsak her şart altında işkence gibi uygulamalara karşı durmalı, işkenceye ve esasta devlete karşı mücadeleyi yükseltmeliyiz. İşkencenin, tepkisizliğe hapsedilerek normalleştirilmesine, "terör" söylemiyle meşrulaştırılma çabasına ve liberal söylemlerle "tekil" suçlar olarak gösterilmesine karşı aktif bir biçimde karşı durulmalıdır. Fakat unutmamalıyız ki sistematik işkence hâkim sınıfların bir devlet politikası, kurumsal bir aracıdır. Bu nedenle işkenceye karşı mücadele gerçek anlamını ve özünü ancak devrimci mücadelede bulabilir ve işkence ancak hâkim sınıf iktidarları yıkıldığında son bulabilir.

Türk Hakim Sınıflarının Lambadan Cin Çıkarma Arayışları

Emperyalist sermaye ve onun işbirlikçisi hakim sınıflar, sistemin yapısına içkin olan ekonomik, siyasi krizlerde debelenirken; bilinmektedir ki bu krizlerin faturasını işçilere, emekçilere, diğer ezilen kesimlere çıkarmaktadırlar. Her geçen gün daha da ağırlaştırılmaya çalışılan sömürü ve baskı koşulları; pandemi sürecinde işçilerin, emekçilerin ölüm sürülmesiyle kendini iyice açığa vurmuştur. Bu süreç boyunca, bir yandan 'Evde kal Türkiye' masalı ortaya atılırken, diğer yandan sermayenin kârı için sömürü çarkları tüm hızıyla döndürülmüştür. Böylece, emperyalist sermayenin çıkarlarından başka bir şey düşünmeyen devletin ikiyüzlülüğü ortaya serilmiştir.

Yıllardır "sosyal devlet" yalanlarıyla şişirilen balonun içinden; halka işsizlik, açlık, yoksulluk ve sefalet; patronlara ise kredi, destek, kıyak ve kollama paketi çıkmıştır. Şimdi bir kez daha kıdem tazminatının gasbı gündemdedir. Devlet gözünü yine işçi, emekçiye dikmiş; tarihsel mücadelelerle, sayısız bedellerle kazanılan haklara iştahını kabartmıştır. Emperyalist tekelin doymak bilmez kâr güdüsünün önünü bu denli açan devlet, yine bu süreçte yeni HES ve JES projeleriyle yağma ve talan politikalarına hız kazandırmış; Balıkesir ve Sivas, maden şirketlerinin bir doğa katliamına daha tanıklık etmiştir. Köylülerin, özellikle Kirazlıyayla'da köylü kadınların direnişi hala devam etmekte ve kadınların bu direnişi, "sokak kısıtlamasını ihlal" gerekçesiyle verilen cezalarla kırılmak istenmektedir.

Öte yandan Ortadoğu'da ABD'nin emperyalist politikaları güdümünde hareket eden Türk hâkim sınıfları, dışa dönük saldırganlığı elden bırakmamaktadır. Rojava'ya dönük işgalini derinleştirme çabalarının yanı sıra, geçtiğimiz Nisan ayından bu yana Irak Kürdistan'ında KDP (Kürdistan Demokrat Partisi) iş birliğiyle operasyonlar yürüterek, Kürtlerin ulusal-demokratik tüm kazanımlarının üzerine gitmeye niyetlenmiştir. Bu kapsamda "Pençe-Kaplan" adıyla devam eden

operasyonda; sadece gerilla alanlarına saldırılarla sınırlı kalmayıp köyleri, halkın yaşadığı yerleşim yerlerini de hedef almaktadır. Dışa dönük bu saldırganlığın beraberinde estirilmeye çalışılan şovenizm rüzgarını da ardına alarak, Kürt ulusunun haklı talepleri ve kazanılmış haklarını bastırmak, yok etmek için elinden geleni yapmaktadır.

Pandemi sürecinde "evde kal" diyerek ülkedeki sosyal-ulusal mücadelelerin sessizlik içinde geçiştirilmesi ve devrimci mücadelelerin askıda kalmasını hedefleyen egemenler; bu süreçte nasıl ki işçi sınıfına, emekçilere dönük bir dizi saldırı konseptini harekete geçirmişse; Kürt Ulusal Hareketi'ne, onun demokratik kazanımlarına, yerel yöneticilerinin üzerine faşist kolluk güçleriyle ve kayyumlarla gitmeyi sürdürmüştür. Sadece son bir ay içerisinde 10'a yakın belediye başkanı tutuklanmış, yerine kayyum atanmıştır. Şehirlerde onlarca yurtsever tutuklanmış, köylülere karakollarda işkenceler yapılmıştır.

İşçi ve emekçilere azgın sömürü altında, örgütsüz ve güvencesiz koşullarda çalışmayı dayatan hakim sınıflar; tüm bu saldırılar karşısında gelişebilecek olası bir mücadeleyi, isyanı "bakın kaç cephede savaşıyoruz" diyerek ertelemenin, geciktirmenin, mümkünse tümünden önünü almanın peşindedir. Kürt ulusuna karşı yürüttükleri inkar ve imha politikasını, bu tür şoven-milliyetçi histerileri besleyerek sürdürme arayışında olduğu gibi,

Türk hakim sınıfları Libya üzerinde de bu politik argümanlarla yürümeye çalışmaktadır. Türk hakim sınıflarının iktidardaki temsilcisi konumunda olan AKP kliğinin başındaki Tayyip Erdoğan, tüm bu şovenizm veya din üzerinden oluşturulmaya çalışılan perdenin geniş kitlelerin gözünde aralandığı, gerçeklerin görünmeye başladığı her dönemde olduğu gibi bugün de bu perdeyi yeniden onaracak söylevlere ihtiyaç duymaktadır.

Geçtiğimiz aylarda kamuoyunda oluşan "Libya'da ne işimiz var?" sorusuna: "Biliyorum, evde kalmaktan

ağızlara bir parmak 'bal' çalma çabasıdır.

Gerçekte ise; Türk hakim sınıfları, Ortadoğu'da ABD'den rol kapma hevesini devam ettirirken, emperyalist rekabetin cereyan ettiği Doğu Akdeniz'e de yine emperyalist tekellerin bir "vekili" olarak adım atmışlardır. Aynı zamanda Körfez'de bölgesel rekabetin sınırlarına dayanan Suudi Arabistan, bölgesel ortakları ve İran ile birlikte Türkiye, birbirlerine artık bu alanda meydan okumaktadır. Alandaki saflaşma daha yakın bir görünümle tarifliyen, Harvard Üniver-

sıkıldınız. Ancak biraz daha sabırlı olmalıyız. Ülkemiz bu süreçten ekonomisi büyük ülkelerden daha avantajlı çıkacaktır. Bu süreçte oluşan kayıplarımız daha ileri kazanımlarla doldurulacaktır" türünde bir açıklamayla karşılık verilmiştir. Böyle bir cevap ne anlama geliyor? Ne işsizlik, ne yoksulluk, ne geleceksizlik; halkın tek derdinin evde kapalı kalmaktan bunalmış olmaya indirgenmesi... Aynı zamanda geniş kitlelerin, devletin saldırgan politikalarının da faturasını yüklenmeye artık katlanmak istememesi karşısında, incelikli bir çarpıtma ile manevra yapma ve yine şoven bir söylemle

sitesi'nden araştırmacı Hicham Aloui şunları kaydediyor: "Burada, iki yeni ittifak kuruldu. Bir tarafta, donanma varlıkları ve artan askeri işbirlikleri, açık denizlerdeki doğalgaz rezervlerinin kullanılması konusundaki ortak çıkarlarıyla açıklanan Mısır, İsrail, G. Kıbrıs ve Yunanistan bulunuyor. Bu bloğun karşısında ise Katar, Türkiye ve Trablus merkezli Libya hükümeti var. Söz konusu yapılanmada Libya, iki blok arasındaki şiddetin vekaletle ifade edilebileceği son alan olarak öne çıkıyor. Bölünmüş, birçok aktörün de dahil olduğu iç savaşın kurbanı olan bu ülke, dış güçlerin açıkça taraf-

VATIYYE

lardan birini desteklediği ve yabancı paralı askerlerin, İHA'ların cephe hatlarında kol gezdiği bir anarşi sahası haline geldi. Libya birçok yönden, Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da mevcut jeopolitik düşmanlıkların yeniden şekillenmesinin belki de esas kurbanı." (LE MONDE diplomatique Türkiye'nin 2 Mart 2020 tarihli 2. sayısından alınmıştır)

Kısacası, 2011-2012 'Arap Baharı' rüzgârının kıyılarına vurduğu Libya, o günden bugüne feodal bölünmüşlükler nedeniyle emperyalistlerin "istikrarlı" bir etkinlik alanı olarak kullanıma açılmamıştır. Halen emperyalist ülkelerin vekilleri-bağlı-bağımlıları, onların da vekil savaşçıların (paramiliter güçlerinin) bir çatışma arenası durumundadır. Henüz hiçbir gerici güç, bölgede tayin edici bir ağırlık koyabilmiş değildir dersek yanlış olmayız. Türk hakim sınıflarının Libya'daki askeri-siyasi hamlesi, Suriye'dekine benzer bir hevesin sonucudur. Buradaki etkinliğinin çapı da emperyalist efendilerinin çizdiği sınırların içerisinde kalmak zorundadır. Yani Türk hakim sınıfları istese de lambadan cin çıkarmayı başaramayacaktır. Bir başka deyişle; kedi olmadan fare tutmasına müsaade edilmeyecektir.

BU BÜYÜYE KAPILIP BEKLEYEMEYİZ!

Türk hâkim sınıfları dışa dönük bu saldırganlığını, emperyalist efendilerinin ekonomik-siyasi ve askeri saldırıları ekseninde konumlanma hevesini, AKP kliği döneminde daha da güçlendirmiştir. Aynı zamanda, içeride emperyalizmin neo-liberal politikalarının önündeki tıkanıklıkları, zorlukları aşma yönündeki adımlar, bu

dönemde daha da hızlandırılmıştır. İş gücünün daha da ucuzlatılması ve örgütsüzleştirilmesi, tarımın tasfiyesi, yeraltı ve yerüstü kaynaklarının ve doğanın talana açılması; bunlara karşı gelişen örgütlü mücadelenin, örgütlü dinamiklerin engellenmesi, imha edilmesi gibi. Bu politikaların hayata geçebilmesi için, faşist diktatörlüğün tüm kurumlarının merkezileşmesi egemenler açısından şart olmuştur. Böylece halka yönelik ekonomik-siyasi-askeri ve/veya ideolojik-kültürel tüm burjuva-feodal saldırıların daha hızlı ve etkin bir şekilde devreye sokulmasının zemini oluşturulmuştur.

AKP iktidarı ile oluşturulan bu zeminde güç alan egemenler, Ortadoğu ve Doğu Akdeniz'de köşe kapma, bölgesel güç olma hevesiyle halkların kanına ekmek doğramaktan hiç çekinmeyen bir noktaya gelmişlerdir. Diğer taraftan da içerideki ekonomik-toplumsal-ulusal çelişkilerini, bunlardan kaynaklanan iç çürüklüğünün ayak bağı olacağını hesaba katarak; Türk, Kürt ve diğer milliyetlerden emekçi halk ve halk güçleri üzerinde ve hatta sistem-içi muhalefet üzerinde gerici zoru, buna eşlik eden faşist yasalarını, daha etkin ve yaygın kullanılarak ilerlemek istemektedirler. İşçi sınıfının grev, iş bırakma vd. kazanılmış demokratik hakları; iş günü, fazla mesai, kıdem tazminatı başta olmak üzere diğer ekonomik kazanımları son raddesine kadar elinden alınmaya çalışılmaktadır. İşçi sınıfının örgütlü mücadelesi terörize edilirken, sınıf işbirlikçi sendikaların tuzağıyla sarmalanmış durumda. Hakim sınıf kliklerine ait sendikalarda işçiler, burjuva-feodal parti mitinglerinin bayrak taşıyıcısı haline getirilmekte-

dir. İşçiler, bu mitinglerde diğer ulus ve milliyetlere karşı milliyetçi-şoven duygularla zehirlenmekte ve birlikte mücadelenin temeli dinamitlenmeye çalışılmaktadır.

Parçalı veya tek tek çıkan sesleri, bu kuvveti, bir kez daha ülkemiz topraklarında derleyip toparlamak ve iktidara doğru ivmelendirmenin sorumluluğu devrimci-komünistlerin omuzlarındadır. İşçi sınıfına, emekçilere, ezilen halklar ve cinsiyetlere, inançlara karşı saldırılar ne denli boyutlu ve yaygın olursa olsun, korku duvarları ne denli yüksek örülürse örülsün, isyan düşüncesi ne kadar derinliklere gömülürse gömülsün, saldırılara bir yerde dur denilecektir. Duvarlar uygun koşullar oluştuğunda bir sıçrayışta aşılabilecektir. İsyandırınlerden daha güçlü döllenip boy verecektir. Nazım'ın da dediği gibi; "Sen bakma havanın durgunluğuna/Derya dediğin uyur uyur uyanır."

Ancak böylesi bir uyanışın, kitlelerin ayağa doğruluşunun, hedefe yönelişinin kendiliğinden gerçekleşeceğini beklemenin, belki bir yüz yıl daha, belki yüzyıllar boyu mırıldanarak boyunduruğu taşımaktan başka bir işe yaramayacağına şüphemiz olmamalı! Halkın derinlere bastırılan sabırlı isyanını; gün yüzüne, sokaklara, alanlara, savaşan mevzilere çıkarana kadar çekiçle dövmeye mecburuz. Her gün daha fazla örgütlenmek, örgütlemek, savaşmak ve savaştırmak; her gün daha hızlı değişip dönüşmek ve değişip dönüştürmek; her gün daha yoğun emek harcamak ve yaşamımızın her anını devrimleşmenin ve devrimleşirmenin mücadelesiyle doldurmak zorundayız.

TC'nin Libya'da kalıcı üs kurmak istediği Vatiyye bombalandı

HABER MERKEZİ- TC'nin Libya'da kalıcı askeri üs kurmak istediği ve batarya konuşlandırdığı belirtilen Vatiyye'ye hava saldırısı düzenlendiği ifade edildi.

Reuters ajansının haberine göre, TC'nin Libya'da kalıcı askeri üs kurmak istediği belirtilen Vatiyye'nin dün gece savaş uçakları tarafından vuruldu. Ajans haberi Libya'da doğu güçlerini temsil eden Halife Hafter'in komutasındaki Libya Ulusal Ordusu'ndan bir askeri kaynağa dayandırdı.

Libya'nın batısındaki en önemli hava üssü olan ve TC'nin desteklediği Ulusal Mutabakat Hükümeti'nin (UMH) Mayıs ayında Hafter'den geri aldığı Vatiyye Hava Üssü'ne dün gece savaş uçaklarıyla vuruldu.

'UÇAKLARIN KİME AİT OLDUĞU BİLİNİYOR' İDDİASI

Reuters, saldırıların 'kime ait olduğu bilinmeyen uçaklarla' düzenlendiğini söyledi.

'TÜRKİYE BATARYA KONUŞLANDIRMIŞTI'

Son dönemdeyse Türkiye'nin hem Misrata kentindeki deniz üssünü ve Vatiyye Hava Üssü'nü kullanmak için Trablus hükümetiyle müzakereler yürüttüğü, TSK'nin Vatiyye'ye orta menzilli hava savunma sistemi Hawk (Şahin) bataryası konuşlandırdığı belirtilmişti.

TSK'nin kalıcı askeri üs kurmak istediği belirtilen stratejik öneme sahip Vatiyye Hava Üssü'ne yönelik saldırı, Milli Savunma Bakanı Hulusi Akar'ın Libya ziyareti sonrası gerçekleşmesi ise dikkat çekti.

"TEKNOLOJİDE ATILIM" VE GERİLLA

Faşist TC devleti 15 Haziran 2020 gecesi Heftanın'e 33 uçakla hava saldırısı ve ardından "Pençe-Kaplan operasyonu" adıyla kara harekati başlattı. Gerçekleştirilen hava saldırısının TC devletinin gerillaya yönelik en büyük hava hareketlerinden biri olduğu açıklandı. Yine Şırnak, Hakkari, Amed, Dersim başta olmak üzere 2019 sonbaharında "Kıran" adıyla başlatılan kapsamlı operasyonlar da devam etmektedir. Her operasyon başlangıcında olduğu gibi TC devletinin "Kıran" ve "Pençe-Kaplan" operasyonları için de temel argümanı "tükenmek üzere olan gerilla güçlerine son darbeyi indirmek ve bitirmek" oldu.

Özellikle 2015 Temmuz ayı ortasında "çözüm sürecini" (barışçıl ve uzlaşma yolu ile çözme ve tasfiye etme de denilebilir) fiilen bitiren TC ordusu, 100 uçakla Irak Kürdistanı'na yapılan hava saldırılarının ardından ülke içinde ve dışında kapsamlı operasyonlar yürütmektedir. Gün geçmiyor ki; "Bitirdik, bitireceğiz", "son çırpınışlar", "hareket edemez durumdadır", "eylem yapamaz pozisyona geldiler" propagandaları TC basınında eksik olmasın.

Şöyle faşist diktatörlük tarihini biraz yoklayanlar göreceklerdir ki ne bu kapsamda operasyonlar TC'nin gerilla mücadelesine karşı ilk operasyonları ne de gerilla mücadelesi tıpkı diğer kapsamlı operasyonlar dahil, TC'nin her fırsatta propagandasını yaptığı gibi "bitmiş ve tükenmiştir."

Gerilla savaşı, Mao yoldaşın deyimiyle içinde "yenilgi, yengi, yenilgi, yengi" denklemini barındıran, "zafere kilitlenmiş" ezilenlerin politik mücadelesinin kanla yürütülen biçimidir. Tarihten bugüne gerilla mücadelesi, politik özneler tarafından, kendi ideolojik-politik çizgisinin karakterine bürünerek yürütülmeye devam etmektedir.

Burjuva ideologların ve kimi egemen sınıf temsilcilerinin de ifade ettiği gibi gerilla savaşı, kolay yenilgiye uğratılabilecek, sahada tamamen tasfiye edilebilecek bir mücadele biçimi değildir. Tarihsel arka plan bu gerçekliği defalarca ispatlamıştır.

Hafızaların tazelenmesi için biraz

geçmişe giderek TC devletinin her fırsatta "bitirdik" dediği gerilla mücadelesine dair bazı operasyonlarını inceleyelim.

'94 yılında Dersim-Hakkari ve Şırnak başta olmak üzere dönemin "Kibritçiler" olarak bilinen Bolu Dağ Komando Tugayı ile ilk kapsamlı operasyonlarını gerçekleştirmiştir. Hemen sonrasında '95 yılında 35 bin asker ve korucu ile 2 trilyon 800 milyara mal olan Irak ve İran Kürdistanı'na "Çelik", '97'de 200 bin asker ve korucu ile "Çekiç" ve "Şafak", 2002-2003'te Karadeniz'de Sivas, Amasya, Tokat Tugaylarından oluşan birliklerle, Şubat 2008'de ise yine sınır ötesi "Güneş" operasyonlarını gerçekleştirmiştir. Hemen bütün operasyonlarda dönemin en ileri teknik ve teknolojik üstünlüğünü de kullanarak (ki bu her dönem gerillanın teknik donanımından çok üstün olmuştur) giriştiği kapsamlı operasyonların hepsinde "gerillayı bitirme" argümanı ile operasyonlar başlamış ancak büyük kayıplar vererek ve esasta bir sonuç alamayarak operasyonları tamamlamak zorunda kalmıştır. Elbette tüm bu operasyonlarda gerilla güçlerinin de önemli oranda kayıpları olmuştur. En nihayetinde savaş kayıpları yürütülür. Her savaş için geçerli olan bu gerçeklik, gerilla savaşı için de geçerlidir. Ancak tarihsel dönemlere bakıldığında TC, her operasyon sonrası neredeyse binleri aşan gerilla kayıplarının olduğu bilgisini manipüle ederek kamuoyuna sunarken, kendi kayıplarını ise gerçekliğin çok altında göstererek yenilmezliğini empoze etmeye çalışmıştır. Çarpıcı bir örnek olması açısından "Çelik" operasyonunu anlatan dönemin Tuğgeneralisi Osman Pamukoğlu'nun "Unutulanların Dışında Bir Şey Yok" ile aynı operasyonu anlatan gerillanın kaleme aldığı belgesel roman olan "Kasırga Taburu" karşılaştırıldığında TC'nin yalanlarını anlamak pek zor olmayacaktır. İlginçtir ki "Çelik" operasyonuna dair bir başka kitap yazan dönemin Korgeneralisi Hasan Kundakçı'nın bilgileri ile Osman Pamukoğlu'nun bilgileri arasında dahi ciddi çelişkiler mevcuttur. Yani savaşın vazgeçilmez ayağı olan psikolojik savaşta, faşizm yalan ve manipülasyonu niteliğine uygun olarak suyunu çıkararak yapmaktadır.

Savaş sahada yürütüldüğü kadar arka plandaki moral-motivasyon da oldukça önemlidir. Ezilenlerin silahlı bir mücadele biçimi olarak gerilla savaşına en büyük güç veren olgulardan biri savaşı yürüten özneler ve insan kaynağını oluşturan kitlelerin inancı ve kararlılığıdır. Burada yaşanacak olan yılgınlık, inançsızlık, sahadaki çarpışmaları, savaşın seyrini, kitlelerin desteğini önemli ölçüde etkilemektedir. Egemenler bu gerçeklikten yola çıkarak uyguladığı psikolojik savaş argümanlarını medya gücünü de arkasına alarak her fırsatta yaşama geçirmekten geri durmamaktadır. Bunun için her türlü manipülatif, kirli bilgileri kamuoyuna sunmakta, gerillaya da ulaşabilecek biçimlerde yol ve yöntemler izlemektedir. Temel amaç bellidir; gerçekte yeneemediği bir savaşı öncelikle gerillanın ve kitlelerin zihninde yenilgiye uğratma çabasıdır.

SAVAŞTA TEKNİK ÖNEMLİDİR; AMA ASLOLAN İNSAN FAKTÖRÜDÜR

TC ordusu, özellikle 24 Temmuz 2015 sonrasında gerilla güçlerine yönelik, çok kapsamlı bir saldırı hamlesi başlatmıştır. Özellikle envanterinde bulunan son model teknolojiyi de kullanarak, giriştiği bu saldırılarda önemli oranda sonuçlar aldığı da kabul edilmesi gerekir. Özellikle belli alanlarda gerilla güçlerinin ciddi kayıpları olmuştur. TC bu süreçteki görece üstünlüğünü, özellikle İHA/SİHA ve bunlarla koordineli savaş uçaklarını devreye koyarak yakalamıştır. Ancak bu başarı tespitinin göreceli olduğunu unutmamak gerekir ki teknolojik üstünlüğü ile gerillaya darbe vurduğunu iddia eden TC'nin aslında bu avantajının gün geçtikçe gerilla tarafından boşa çıkarılmaya başlandığı da bu tespit kadar önemli bir olgudur. İHA/SİHA'ların etkin olarak kullanıldığı ilk süreçte göre TC devletinin sonuç alma kapasitesinin düştüğünü belirtmek faydalı olacaktır. Bu süreci verilerle değerlendirecek olursak; İçişleri Ba-

kanlığının verilerine göre, 2019 yılında İHA'lar toplamda 31 bin 255 saat, SİHA'lar 2 bin 972 saat uçuş ve bu uçuşlarla koordineli bir şekilde 620 uçak ve 49 Kobra helikopter saldırısı gerçekleştirilmiştir. Aynı yıl HPG'nin açıkladığı verilere göre, 2019 yılında gerilla kaybı ise hava saldırılarında ölümsüzleşenlerle beraber 456'dır. Yani tüm gerilla kaybının hava saldırılarından olmadığını göz önünde bulundurduğumuzda (kayıplardan bazıları çeşitli çatışmalar, eylem anı ve sonrası, pusular, kara operasyon-

ları ve hastalık sonucu vb.) 2015-16'da yoğun sonuç aldıkları hava saldırılarından sonraki süreçte bir düşüşün olduğunu göstermektedir.

Burada gerilla savaşının önemli bir güç kaynağı olarak taktik yaratıcılık devreye girmekte, savaşta insan faktörünün belirleyiciliği ön plana çıkmaktadır. Öyle ki milyonlarca Euro'luk İHA ve SİHA'ları, 5-10 liralık şemsiyeler ya da otlardan oluşturulan kalkanlarla boşa çıkaran bir savaş mantığının başkaca açıklaması olamaz. TC hava saldırılarını aktif bir şekilde kullansa da bunun gerillayı hareketsiz kıldığını iddia eden

LA SAVAŞI'NDA SONA DOĞRU MU?

İçişleri Bakanı SS, "artık sürünerek yaşıyorlar" propagandasını yapmaya devam etse de gerilla yine yaratıcılığıyla ve İHA'ları boşa çıkaracak yeni taktiklerle, İHA'lar havadayken dahi sızma eyleminin bir parçası olarak SS'in dediği gibi "sürünerek" düşman mevzilerine kadar sızmaya, burada darbeler vurmaya, kayıplar verdirmeye devam etmektedir. Zira HPG'nin 2019 yılı bilançosuna göre, yapılan 339 gerilla eylemi, bunun en somut kanıtı olmuştur. Bu eylemlerde (yanılma payını hesaba katarak)

ne kadar üstün ve etkin kullanılırsa kullanılsın, gerillanın dinamik ve yaratıcı rolü bu saldırıları bertaraf edecek kuvvettedir.

Kaldı ki bugün teknolojik üstünlükle görece başarı sağlayan TC'nin benzer pratiklerinin, biraz geçmişe döndüğümüzde gerilla tarafından nasıl boşa çıkarıldığını da görürüz. '95 yılında benzer propagandasını tanklar, termal dürbün ve kameralar, '97 başlarında ise Kobra helikopterleri kullanmaya başladığında yapmıştır. İlk dönem bu teknik donanımına yabancı olan gerillanın deneyimsizliğinden kaynaklı kayıpları olsa da kısa sürede bunlara karşı geliştirdiği tedbirler ve taktiklerle sadece savunma anlamında ilerleme sağlanmamış, aynı zamanda bu üstün (!) teknikleri darbeleyen, imha eden eylemlere de imza atılmıştır.

Mao yoldaş "Savaşta zaferi ya da yenilgiyi, her iki tarafın askeri, siyasi, ekonomik, coğrafi koşullarının, her iki tarafın yürüttüğü savaşın niteliğinin ve her birinin sahip olduğu uluslararası desteğin belirlediği doğrudur, ama zaferi yalnız bunlar belirlemez; bütün bunlar kendi başarılarına ancak zafer ya da yenilgi olasılığını sağlarlar, ama belirleyici değildir. Belirleyici olabilmeleri için öznel çaba, yani savaşın yönetilmesi ve sürdürülmesi, insanın savaş-taki dinamik rolü gereklidir" (Mao, Seçme Yazılar, Cilt II, s. 157) der ve ekler; "bilinçli dinamik rol."

1220 düşman unsuru saf dışı bırakılmış, düşmana ait 61 araç (34'ü zırhlı) imha edilirken, 34 araç ve 7 helikopter de darbelenmiştir. İstatistiklerin gösterdiği gibi, gerilla, düşmanın en yeni teknolojik üstünlüğüne rağmen Mao yoldaşın gerilla savaşı için ortaya koyduğu "kayıplar ile taze kuvvetler, savaşmak ve dinlenmek, toplanmak ve dağılmak, saldırı ve savunma, ilerleme ve geri çekilme" hamlelerini doğru ve yaratıcı bir biçimde uyguladığında TC'nin başarı sarhoşluğu da tersine dönmeye başlamaktadır.

Burada bir kez daha görmekteyiz ki teknoloji düşman tarafından savaşta

gandaların aksine bitmez, tükenmez bir savaş iradesini göstermesinin altında tam da bu bilinçli insan faktörünün, bu faktörün kitlelerle güçlü bağlar kurmuş olmasının, harekete geçiren ve savaştıran bir karakter kazanmasının etkisi belirleyici bir yerde durmaktadır.

Kuşkusuz bu bilinç faktörü gerilla savaşına rengini veren ideolojik ve politik bütünlüğün, rengine göre farklılık arz etmekte ve savaşın gidişatını etkilemektedir. Ancak gerilla savaşının, inisiyatif, esneklik, planlama, kitle desteği, arazi hakimiyeti, düşmanını tanıma, kendi gücünü koruma, düşmanını yok etme temel kural ve ilkelerini hayata geçirme yeteneği sergileyebildiği oranda teknik üstünlük de işlevini yitirmektedir.

İstatistik bilgileri bitirmeden son olarak 2019 yılına dair yukarıda verdiğimiz gerilla kaybı bilançosunun, içerisinde "Kıran" operasyonu da dahil, irili ufaklı toplam 116 bin operasyonun sonucu olduğunu bir kenara not edelim. Bu veriler dahi TC'nin gerilla savaşı karşısındaki çaresizliğinin önemli kanıtlarındandır. Kuşkusuz burada faşist diktatörlüğün operasyon yapma kabiliyetini yadsımamak gerekmektedir. Ki bunun nedenlerinin sınıf mücadelesinin düzeyiyle, içinden geçilen konjonktürün bir dizi etkisiyle olduğu da unutulmamalıdır. Ancak gerçekleştirdiği operasyonun çokluğuna oranla gerillaya verdirdiği kayıplar ya da elde ettiği sonucunda çok düşük olduğu ortadadır. Bu durum gerilla mücadelesinin güç dengelerinin düşmanın lehine olduğu koşullarda ne kadar büyük bir silah, etkili bir mücadele aracı olduğunu göstermektedir. Bu anlamda gerilla mücadelesinin başarısını kayıt altına alan bir tablo söz konusudur.

Geçerken vurgulamamız gereken bir nokta; gerilla savaşını başarıya taşıyan temel ögenin savaşı var eden, onu geçerli kılan nedenlerin doğru tespiti ve hedefe yönelmedeki ısrarıdır. Ona yön veren ideolojik ve politik yönelim ne olursa olsun hedefte yaşanacak muğlaklık, düşmandan daha

fazla tehlike arz etmektedir. Bu anlamda Murat Karayılan'ın "ne biz yenebiliyoruz ne de Türk ordusu" söylemi oldukça çarpıcıdır. Gerilla savaşı zaten karakteri gereği zaferi yaratacak olan savaş biçimi değildir. Bütün stratejik yönelim doğrultusunda belli bir dönem stratejik özellikle yüklü olsa da esas olarak mücadele bütünlüğü içinde taktik bir dinamik olarak yürütülmek zorundadır. Bu anlamda ne TC'nin "bitirdik, bitiriyoruz" söylemi ile gerilla mücadelesi sahada yenilgiye uğratılabilir ne de Karayılan'ın ifade ettiği biçimiyle gerilla mücadelesi, zaferin tek yolu ve mücadeleye biçimi olabilir. Burada temel mesele, gerilla mücadelesini "hangi politik hedef ve yönelime hizmet eder" tarzda yürütmenin belirleyiciliğidir. Ve yine gerilla mücadelesini uzun süreli iktidar savaşında nereye ve nasıl koyulması, iktidar hedefli mücadelede gerekli ideolojik-politik tutumun sürdürülmesi kendisini yeniden üretecek bir yaklaşımla ele alınmasına bağlı olduğu gerçeğidir. Gerilla mücadelesi bu bağlamda uzun süreli iktidar mücadelesinde, stratejik saldırı aşamasına kadar esas olan en önemli savaş biçiminden biridir. Ancak onu kumanda eden, iktidar mücadelesine kilitleyen ideolojik siyasi çizgi belirleyicidir. Yenilgi ve yengi ancak bu uzun süreli mücadele içinde değerlendirilmesi gereken bir olgudur.

Kuşkusuz düşman saldıracaktır, saldırmaktadır. Tüm savaşlar için geçerli olan bu temel savın pratik ayağını, TC de güçler dengesizliğini kullanarak tam da ifade ettiği ama bir türlü başaramadığı, gerillayı imha etmek ve tasfiye etmek için gerilla savaşına karşı da her zaman kullanmaktadır. Ancak "savaş bir güç denemesidir, ama güçlerin başlangıçtaki durumu savaş süreci içerisinde değişir. Burada belirleyici etken öznel çabadır. Daha çok zafer kazanmak ve daha az hata yapmak. Nesnel etkenler böyle bir değişikliği mümkün kılar, ama bu olanağı gerçekliğe dönüştürebilmek için hem doğru siyaset hem de öznel

çaba şarttır. Özel etken o zaman belirleyici rol oynar.” (Mao, Seçme Yazılar, Cilt II, s. 167)

Tüm bunları söylerken elbette savaşta tekniğin rolünü küçümsemiyoruz. Zira bu küçümseme hali esas olarak düşmanını küçümseme halidir. Ve yenilgilerin öznelere birisi olmaktadır. Mao yoldaşın, “*kendinle birlikte, düşmanını tanırsan kazanamayacağın savaş yoktur*” ifadesinin anlam bulduğu nokta, düşmanı politik olduğu kadar askeri olarak da tanımak ve savaş konumlanması içerisinde onu ciddiye almaktır. Sonuç olarak düşmanı taktik olarak önemsemeli stratejik olarak küçümsemeliyiz. Unutmayalım ki düşmanımız “*kağıttan kaplandı.*” (Mao Zedung)

Savaşın Öznesi Kitlelerdir, Saldırıların Bir Hedefi de Kitlelerin Bilincidir

TC'nin gerillaya karşı yürüttüğü kapsamlı operasyonların bir yanında gerillayı imha hedefi vardır. Amacı gerilla savaşını tasfiye etmektir. Ancak bu savaş içerisinde manipülatif bilgileri boy boy vermesinin arka planında elbette ki kitlelerin bilinci ve o bilinç üzerinde yaratmaya çalıştığı yılgınlık ve karamsarlık politikası vardır.

TC egemenleri ekonomik ve siyasi olarak bir yönetememe krizi içerisinde. Bu anlamda toplumsal muhalefetin en diri ve en dinamik unsurunun gerilla savaşı olduğunu

da iyi bilmektedir. Tam da bu nedenle gerilla üzerindeki her saldırısı, her manipülasyonu, almış olduğu başarılı kimi sonuçların abartılarak sunulması, bu dinamik unsurun kitleler nezdinde karşılığının daha etkin olmasından yana, korkusundan kaynaklanmaktadır.

Ancak düşmanın abartılı propagandasının yanında, kitleler nezdinde gerilla mücadelesinin düşman tarafından ciddi bir kuşatmaya alındığı, yenilgi koşulları içine sokulduğu bir inançta söz konusudur. Bu sadece düşmanın propagandasıyla oluşmuş bir durum değildir. Düşmanın vuruş gücü, operasyon yapma yeteneği, bir bütün sınıf mücadelesini zapt etme düzeyi, kitleleri her yönlü kuşatma becerisi ile devrimci-yurtsever ve demokratik güçlerin bunu karşılama düzeyi arasındaki mesafe ya da boyutta bu durumun oluşmasına neden olmaktadır. Düşmanın yaşadığı politik krize rağmen savaşta ve yönetmede elde ettiği başarı, devrimci ve yurtsever güçlerin bu krizden faydalanma ve kitlelerin çelişkisine uygun bir hareket yaratamama sorununu “savaş olgusunun” ele alınışına da yansımaktadır. Gerilla karşısında nihayetinde bugünkü düzeyi çok aşan düşman saldırıları ve elde ettiği sonuçlar olmuştur. Ancak kitlelerin buna rağmen ulusal ve sınıfsal temelde hareketi ve mücadelesi bu

düzeyde geri çekilmemiştir. Bu bağlamda gerilla mücadelesinin kendini yeniden ürettiği, beslediği ana kaynak sınıf mücadelesinin genel düzeyidir. Sınıf mücadelesinin geri çekildiği koşullarda gerillanın savaşta denge sağlaması durumu dahi onun zayıfladığı görüntüsü verebilir. Genel siyasi durum, uluslararası konjonktür, özel güçlerin sürecin çelişkilerini yakalamada yaşadığı sorun, kitlelerin devrimci ve yurtsever öznelere olan güvensizliği ve belli düzeyde hareketinin zayıflığı gerilla mücadelesinde düşmanın aslında büyük olmayan başarılarının çok büyük gözükmesine zemin sunar. Bugünkü tablonun bir nedeni olarak da bunu görmek gerekir. Bu durum gerilla mücadelesinin başarısızlığı değil, sınıf mücadelesinin tüm aleyhte olan koşulları içinde gerilla savaşının objektif zayıf karnı olarak görülmelidir. Nihayetinde şu da kavranmalıdır: Gerilla mücadelesinde bu şartlarda ısrarcı olmamak devrimci sürecin moral, motivasyon ve çelişkileri ileri noktada keskinleştirme zemininden daha fazla kopuşu getirecektir. Gerilla savaşı ve savaşta ısrar bu kopuşun önünde bir set olmaktadır.

Bu koşullar gerilla savaşına dair olmazlık teorisini güçlü tartışılan zemin olmaktadır. O nedenle gerilla savaşının sürekli bir yenilgi yaşadığını düşman bağırılmaktadır. Biliyorlar ki kitleler gerilla savaşına kanalize olduğunda esas özne olarak gerilla savaşına insan kaynağı ve lojistik desteğini bugünden daha güçlü ve daha etkin sunduğunda, egemenlikleri daha fazla tehlikeye girecektir. Faşist diktatörlük bunu bir tarihsel deneyim olarak bilmektedir. Bu nedenle özellikle 2000'li yıllardan itibaren

yöneldikleri ve kitlelere empoze etmeye çalıştıkları tasfiyeci saldırıların da en baştaki hedefini gerilla savaşı oluşturmaktadır. Tasfiye saldırılarını sadece sahada değil bilinçlere de yöneltmesinin temel hedefi kitlelerde yılgınlık ve karamsarlık oluşturmaktır. Bu politikalarında belli bir başarı sağladığı kuşkusuz bir gerçektir. Öyle ki bu saldırılardan sadece kitleler değil, devrimci örgütler de etkilenmekte, gerilla savaşının başarı şansına yönelik soru işaretleri artmakta/pratik olarak da “değişim adına” gerilla güçlerinin tasfiyesine kadar giden süreç örülmektedir. Lenin yoldaşın deyişiyle “gerilla savaşını suçlayarak ve lanetleyerek kendimizi birzacık bile olsun bu en keskin moral bozulduğundan kurtaramayız. Çünkü suçladığı görüntüsü verebilir. Genel siyasi durum, uluslararası konjonktür, özel

Bu anlamda Türkiye topraklarında bugün devrim mücadelesinin stratejik savaş taktiği olan Halk Savaşı'nın güncel olarak geçerli biçimi gerilla savaşına yönelik konumlanmamızı daha etkin kılmak hem nitelik hem de nicelik olarak güçlendirmek, düşmanın gerilla savaşına yönelik ideolojik saldırılarını da bertaraf ederek kitleselleşmesini sağlamak MLM'lerin önünde duran en önemli görevlerdendir. TC ne yaparsa yapsın, ne kadar “bitirdik, bitiriyoruz” desin, Proletarya Partisi'nin ideolojik ve politik önderliğinde savaşın yasalarına göre geliştirilecek gerilla savaşı; düşmana ciddi darbeler vuracak, zayıflatacak ve devrim mücadelesinde önemli mevziler kazanılmasına hizmet edecektir. Şu unutulmasın ki bugün tutunma aşamasında olunan gerilla savaşının seyri, düşmanın saldırıları değil, bizim gerilla savaşını ideolojik ve politik yönelimimizin gerekliliğine uygun bir ele alışla, sahada güçlendirmememizden kaynaklanmaktadır. Yani Gonzalo'nun deyişiyle “Yenilgilerimiz düşmanın güçlü olduğundan değil, bizim savaşın ilkelerini doğru ve gerektiği gibi uygulayamamamızdan kaynaklanmaktadır.” Bu anlamda düşmanın tüm saldırı ve anti-propagandalarına rağmen ısrarla ayakta duran, kendi gerçekliği içinde savaşta ısrar eden gerilla mücadelesini 1. Kongre kararları ışığında geliştirmek ve güçlendirmek bugün önümüzdeki esas görevlerden biridir.

Egemenlerin "Z" Kuşağıyla İmtihanı

Kim Bu "Z" Kuşağı?

Geçtiğimiz günlerde Erdoğan'ın "Gençlerle Video Konferans Buluşması" adlı YouTube yayınında gençlerin 'oy moy yok' şeklinde gönderdikleri mesajlar sonrası Erdoğan'ın yayını yorumlara kapatılmıştı. Yayın yorumlarının kapatılmasının ardından gençler dislike (beğenmeme) atarak tepkilerini göstermeye devam ettiler. YouTube'da başlayan tepkiler diğer sosyal medya platformlarına sıçrayarak bir anda gündem oldu. Yayın esnasında sosyal medya kullanımına dikkat çeken Erdoğan'ın "Biz de çok etkin kullanıyoruz. Twitter'da en çok takipçiye sahip olan benim" şeklinde konuşmasının üstünden birkaç gün geçtikten sonra gelen tepkilere ise 'kayıtsız' kalamadı. Sosyal medya alanlarına düzenleme getirileceğini ve hatta bu alanların kapatılacağını açıkladı. Sosyal medya kullanımına dair tartışmalar bir yana dursun gençlerin tepkilerini göstermesi ve ardından hemen yasaklama rüzgârının esmesi, sosyal medya üzerindeki sanal eylemin etki boyutunu bizlere gösteriyor. Bu gündemlerin hemen ardından sosyal medyayı en yaygın kullanan yaş aralığındaki gençler; son zamanlarda popüler olan deyimle "Z kuşağı gençler" tartışılmaya başladı. Peki nedir bu Z kuşağı tanımı ve bu kuşak kimlerdir?

X, Y, Z kuşağı gibi tanımlamalar, belirli yıllarda doğan insanların içerisinde bulunduğu politik, ekonomik, teknolojik, toplumsal olaylardan nasıl etkilendiği ve bu etkilerin yaşamlarına nasıl yön verdiğine dair yapılan araştırmalardan yola çıkıyor. Aslında bu araştırmalar bilimsellikten ziyade çoğunluğu anket şirketleri aracılığıyla hazırlanan ve dönemin insanlarına dair egemenlerin politikalarına kaynak ve veri oluşturma amacını taşıyor. Z diye bahsedilen kuşağa dair yapılan anket ve araştırmalar bazı kalıplar içerisinde betimlenmekte ve henüz yenidir. Bu kuşağın en çok belirtilen özelliği ise teknolojik ilerlemenin en yoğun yaşandığı ve geliştiği dönem içerisinde doğmaları ve 'sanal bir dünya' içerisinde 'etkin' yaşamaları üzerinedir. 2000 sonrasında hızla gelişen iletişim araçları akıllı telefon, bilgisayar, tablet gibi bireysel kullanımı kolaylaştıran, rahatlıkla taşınabilir aygıtlara dönüştü. Bu iletişim araçlarıyla birlikte 'yeni medya' diye adlandırılan sosyal medya platform-

larının hızlı inşası gerçekleşti. İletişim artık bu kanalların yaygın bir biçimde kullanılması ile devam etti. Tam da bu yaygın kullanım ve dijital haberleşme içerisinde doğup büyüyen gençlerin kendilerini bu platformlar içerisinde var ettikleri bir durum ortaya çıktı.

'TWEETLİYORUM ÖYLEYSE VARIM'

Elbette gelişen teknolojik ilerlemeyi yadsıyamayız. Her çağın teknik ilerlemelerine adapte olurken bir sonrakine adapte sürecine de evrilmekteyiz. Kâğıdın icadından sonra bilginin ilerleyişine ve 21.yy'da akıllı telefonlara ulaşan bir iletişim teknolojisinin içerisindeyiz. "Yeni iletişim araçları içerisinde doğup gelişme" durumu ve düşün dünyasına yön veren sanal dünya bir gerçektir. Ancak tek ve esas gerçek değildir. Burada ayrı bir parantez açarak düşün dünyasına etki eden her

şeyin sınıf mücadelesinin, politik siyasi iklim ve yaşanan toplumsal olayların dışında olmadığını vurgulayalım. Bu yönüyle sosyal medya içerisinde tartışılan her şeyin yani 'sanal' olanın gerçek ile bağı oldukça kuvvetlidir. 21. yy'da doğan gençlerin düşün dünyası, emperyalist-kapitalist sistemin ilişkilerinden bağımsız değildir. Söz konusu gençler, bu sistemin en fazla asalaklaştığı ve toplum üzerinden yoğun bir ideolojik-kültürel hegemonya kurduğu dönem içerisinde doğan ve düşünceleri şekillenen gençlerdir. 2000 ve sonrasında sistemin yaşadığı krizler sisteme karşı güvensiz, sistemden beklentileri olmayan bir 'kuşağı' doğurmuştur. Bu çelişkiler ve yoğun politize ortam içerisinde gelişen ve büyüyen gençler aynı zamanda ideolojik saldırılar içerisinde de kalarak bir bütün olarak "her şeye karşı" ve her fikre kapalı bir hale gelmiştir. Te-

orik, siyasi tartışmalardan ziyade toplumsal olaylar karşısında hızlıca tepki gösteren ve bununla birlikte talepleri olan bir kitle oluşmuştur.

Söz konusu kuşağa dönük en büyük eleştirilerden biri 'saygısız', yaşanan olaylara karşı 'alaycı' olmaları ve üsluplarının 'örf ve adetlere' uygun olmadığı yönündedir. Yukarıda da bahsettiğimiz gibi bu kuşak gençlerinin sanal bir dünya içerisinde yaşadıkları belirtilse de dünyada yaşanan olaylardan kopuk ya da tepkisiz değildiler. Yaşadıkları sistemin bir gelecek sunmamasına baskıcı, yasakçı, ırkçı vb. birçok olayda aktif tepki göstermeleri, "Z" kuşağı olarak tarif edilen gençlerin sisteme karşı tepkilerinin de ifadesidir. Sistemi, yerleşik uygulama ve kültürleri ele alış biçimleri, bunlara dair değerlendirmeleri özellikle ege-

ve onun TV kanallarına da güvenmiyor ve tepki duyuyor. Televizyon gibi iletişim araçlarına tam hakimiyet sağlayan egemenlerin sosyal medya üzerinde tam bir hâkimiyet kuramaları, Trump'tan Erdoğan'a "kapatırız" söylemlerinin de nedenini açıkça göstermektedir.

SANAL DÜNYAYI DEĞİL EGEMENLERİN DÜNYASINI TEMELLERİNDEN SARSALIM!

Salgın döneminde online eğitime geçilmesi, eğitim sisteminin ne kadar güvenilmez olduğunu bizlere bir kez daha gösterdi. Televizyonlar da yayınlanan niteliksiz ve gerici eğitim; internet üzerinde ise erişimin olmadığı, yetersiz kaldığı bir sistem gerçekliğini ortaya koydu. Tüm bunlar yetmezmiş gibi Erdoğan'ın talimatıyla "normalleşme" adı altında, vaka sayılarının arttığı bir süreçte liseye ve üniversiteye geçiş sınavlarının erken tarihe alınması öğrencilerin sınava çalışma koşullarını ortadan kaldırdı. Öğrenciler sağlıksız ve güvenilir olmayan koşullarda sınava girmeye zorlandılar. Eğitim sisteminden zaten bir beklentileri olmayan gençlerin tepkileri katmerlenerek öfkeyi daha da biriktirdi.

Öyle ki gençler bu öfkeyi her gün sosyal medya üzerinden yansıttı. Bugün görmekteyiz ki sosyal medyada, sanal dünyada yaşanan tüm bu olaylar biriken çelişkilerin bir sonucudur. Yaşamak adına kaygıları büyüyen gençler, geleceği olmayan bir dünya görüngüsüne tepkilerini sanal dünyada dislike butonlarıyla, Twitter'da ülkenin gündemine girerek göstermektedir. Bu yeterli midir? Elbette ki değildir. Sanal dünya, gerçek dünyanın bir parçası, yansımaları ise sanal dünyadaki öfke de gerçek dünyada öfkeye ve yıkıcılığa dönüşmelidir. Tüm bu yoğun politik iklimde örgütsüz, ideolojisiz bir gençlik yaratılmak istenmektedir. Alabildiğine bireycilik aşılana, bireyin kurtuluşunun istendiği bu koşullarda hâkim olması gereken düşün, toplumsal kurtuluşun olacağı örgütlü bir mücadeleden geçmektedir. Egemenlerin sosyal medyaya bu denli saldırması, sanal dünyayla etkisi yayılacak olan öfke ve isyanın korkusudur. Tam da burada egemenleri korkularıyla yüzleştirmeli; sisteme tepkimizi salt sanal dünyayı sarsarak değil egemenlerin dünyasını temellerinden sarsarak göstermeliyiz.

menler tarafından bu nedenle 'alaycı' ve 'saygısız' olarak tanımlanır. Sisteme karşı tepkisini ve alaycılığını buradan ele alan gençler, kolektif şekilde 'bir tweet atarak' sisteme karşı kendilerini ifade ederler. Bu ifade ediliş toplumsal hareketle, somut eylemle bütünleştiğinde önemli sonuçlara etki edebilmektedir. Bu olmadığında ise belli sınırlara hapsolmakta hatta dizginleyici bir işlev kazanabilmektedir.

Amerika'da George Floyd'un katledilmesinin ardından sosyal medyada tepkiler büyümüş ve sokağa taşmıştı. Kitleselleşen eylemler karşısında ABD Başkanı Trump, "Twitter'ı kapatacağız" şeklinde açıklama yapmıştı. Yine ABD'de, burjuva medyanın haberleri manipüle ederek aktarması protesto edilmiş CNN binası işgal edilmişti. Burada şu gerçeklik de kendini gösteriyor ki bu gençler burjuva medyaya

Onur Haftası Vesilesiyle Örgütlü Bir LGBTİ+ Mücadelesi

Kadının kimliğine, emeğine, bedenine yönelik gerçekleştirilen saldırılarla, LGBTİ+'lara yönelik gerçekleşen saldırılar eşgüdümlü bir biçimde boyutlanarak devam ediyor.

LGBTİ+'lar her yıl 28 Haziran'da dünyanın dört bir yanında Onur Yürüyüşü yaparak kimliklerine yönelik nefret saldırılarını ve cinsiyetçi saldırıları teşhir edip taleplerini yükseltiyor. Özellikle Onur Haftası'nın ve LGBTİ+ hareketinin tarihini hatırlamakta-hatırlatmakta fayda var.

Dünya genelinde örgütlenen Onur Yürüyüşü her yıl Stonewall İsyanı'nın yıl dönümünde gerçekleştiriliyor. 1969 yılında Stonewall Inn adlı barda bas-

kı, şiddet ve ayrımcılığa maruz kalan eşcinseller ayaklanmış, kendileri üzerinde baskı kuran polisi bara hapsedmiş ve 4 gün boyunca sokaklarda çatışarak eylemler yapmışlardır. LGBTİ+ mücadelesinin dönüm noktalarından biri olan gün, dünyanın her yerinde Onur Haftası olarak bilinir.

Türkiye'de ise Onur Haftası yıllar sonra 1993'te ilk defa "Cinsel Özgürlük Haftası" adı ile kutlanmak istenmiş, ancak dönemin İstanbul Valiliği'nin izin vermemesi ve yurt dışı konuklarını sınır dışı etmesi sonucu etkinlikler o yıl gerçekleştirilememiştir. Yurt dışından gelen onur konuklarının sınır dışı edilmesi ve gelişen olaylar sonucunda LGBTİ+ hakları için Lambdaistanbul ve Kaos GL'nin doğumu gerçekleşmiştir. İlk yürüyüşlerini ise 2003 yılında yapmışlardır.

1993'TEN GÜNÜMÜZE DEVLETİN BÜYÜYEN NEFRET POLİTİKALARI!

Egemenler, 2020 Onur Haftası vesilesiyle, burjuva yayın organları aracılığıyla üretmiş olduğu nefrete ve nefret cinayetlerine bir kez daha davetiye çıkartarak LGBTİ+'ları hedef tahtasına oturttu.

İstanbul'dan yayın yapan Müslüman Kardeşler'e bağlı Watan TV'de "Eşcin-

selleri öldürün" çağrısı yapıldı. Kanalda konuşan Hala Samir, "eşcinsellerin nasıl öldürüleceğine dair" yöntemler de sundu: "Diri diri yakılmalı" ifadelerini kullanarak LGBTİ+'lara yönelik pervasızlaşan saldırıların bir örneğini oluşturdu.

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan da 29 Haziran'da tüm TV kanallarından canlı yayında yaptığı açıklamasında "Birileri yine sinsice milli ve manevi değerlerimize saldırıyor. İnsanlık tarihi boyunca hep lanetlenmiş sapkınlıkları normalleştirerek, genç dinamikleri zehirlemenin peşindedir. İnançımıza ve kültürümüze aykırı bu tür marjinal akımları destekleyenler

inci gibi dizilmiştir.

Bu katliamcı zihniyetin tek dil, tek bayrak, tek din anlayışının bir ürünü olduğunu bir kez daha apaçık şekilde görüyoruz. LGBTİ+'lar iş yerlerinde, okulda, kamu alanlarında, sokakta ve hapishanelerde baskının ve sömürünün en ağırını yaşarken işsizler ordusunun da ciddi bir kısmını oluşturmaktalar. Mezun olduğu okul, dini, dili, niteliği ne olursa olsun ya çalıştıkları iş yerinde sınırsız homofobik mobinge maruz bırakılıyorlar ya kovuluyorlar ya da işe hiç alınmıyorlar!

Yaşama hakkı tanınmayan LGBTİ+'lar geçiş ameliyatlarında, sağlık hizmeti almak için hastaneye gittiklerinde

Son olarak gündemden düşmeyen, kadına yönelik her türlü şiddetin cezasız kalmasını, cinsel yönelim ve cinsiyet kimliği ayrımcılığını suç parantezine alan "İstanbul Sözleşmesi"ne değinmekte fayda var.

Sözleşmenin "Temel Haklar, Eşitlik ve Ayrımcılık Yasağı" başlıklı 4. maddesi ile cinsel yönelim ve cinsiyet kimliği ayrımcılığı yapılamayacağı, devamında ise çocuk gelin, namus cinayetleri, taciz, tecavüz vb. net bir şekilde suç olarak belirtiliyor. 24 Kasım 2011'de iç hukukun bir parçası olan ancak yürürlüğe girmesi 1 Ağustos 2014'ü bulan İstanbul Sözleşmesi'nden gelen aşamada Türkiye çekiliyor (!)

Kadına ve LGBTİ+'lara yönelik her türlü saldırıyı suç kapsamına alan maddelerin hepsi faşist TC nezdinde yasallaşmış ve hiçbir yaptırımını bulunmamaktadır. Kendi yasalarına uymayan bir sözleşmeden doğal olarak geri çekiliyorlar.

Nefret söylemleri, yasaklar ve baskılar devam etse de, tabandan gelen güçlü

özgürlük taleplerinin önünde bu baskılar uzun süre dayanamayacaktır. LGBTİ+ hareketi boyutlu ve çok yönlü saldırılarla karşı karşıya bırakılsa da Türkiye'de kendisini yoktan var etmiştir.

Sınıf mücadelesi devam ettikçe LGBTİ+'lara yönelik saldırılar ve LGBTİ+'ların varlık mücadelesi de kendini koruyacaktır. Bu bağlamda yönümüzü ezilenin ezileni kadınların ve LGBTİ+'ların yaşamlarına çevirmeli; kulağımızı özgürlük için attıkları çığlıklara vermeli: Patriyarkanın belirlediği sınırları tanımayan, kendi yaşam hakları için amansız bir mücadele veren LGBTİ+'larla omuz omuza mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Bir YDK Okuru

bizim gözümüzde aynı sapkınlığın ortaklarıdır. Halkın lanetlediği hiçbir yanlısın bu ülkede kök salma ihtimali yoktur. Türkiye milli ve manevi yapısını hedef alan saldırılara karşı da mücadele edecek güce de sahiptir. Buradan tüm milletimi Rabbimizin yasakladığı, milletimizi her türlü sapkınlığa karşı dikkatli olmaya ve tavır almaya davet ediyorum. Rabbimden milletimizi ve ülkemizi bu tür sapkınlıkların yol açacağı beşeri felaketlerden korumasını niyaz ediyorum" nefret söylemlerini kusarak yine katliam çağrısında bulundu.

Devletin bu zihniyetine hizmet eden Diyanet, öğrenim görevlileri, milletvekilleri vs. gibi birçok kurum, kuruluş ve kişiden ardı arkası kesilmeyen nefret söylemleri ve katliam çağrıları

türlü psikolojik baskıyla ve zorluklarla karşı karşıya kalıyorlar.

Hapishanelerde de bu tablo değişmiyor! Devrimci tutsaklar gibi LGBTİ+'ların da en temel hakları gasp ediliyor ve işkenceye maruz bırakılıyorlar. LGBTİ+ cinayetleri faşist devlet nezdinde meşrulaştırılıyor ve tıpkı kadın cinayetleri gibi hiçbir yaptırımını olmuyor. LGBTİ+ ve kadın cinayeti işleyenleri devlet suç mahalline geri göndererek, katliamcı, nefret dolu politikalarını besliyor. Çünkü yargı, eğitim sistemiyle, kurum ve kuruluşlarıyla nefret kusan ve LGBTİ+'lara nefes almayı dahi "haram" olarak gören erkek egemen devletin kendisine hizmet vermekte, buradan doğru beslenip, hareket etmektedir.

KADIN CİNAYETLERİ POLİTİKTİR

ÇÜNKÜ SINIFSALDIR! - II

Kadın cinayetleri dünyanın dört bir yanında ciddi derecede artış göstermektedir. Bir önceki sayımızda kadına yönelik saldırıların Müslüman ülkelere has olduğu biçiminde değerlendirmelerin yaygın olduğunu ifade etmiştik. Burada yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde kadına yönelik saldırıların en vahşi biçimlerle sürdürülmesinin yanı sıra emperyalist-kapitalist ülkelerde de azımsanmayacak bir gerçeklik olduğunu ifade etmekte fayda var. Bu belirlemeyi özel olarak

vurgulamamızın nedeni "modern" toplumlarda da süren cinsiyetçi, erkek egemen anlayışın varlığını çok sistemli şekilde sürdürdüğünün kavranmasının önemindedir. Sorunun böyle tespit edilmesi kadının gerçek kurtuluşunun nasıl sağlanacağını anlamak içinde temel koşul olacaktır. Genel olarak böyle ifade ettikten sonra bazı ülkelerde kadına yönelik saldırıların genel tablosu ve yasal boyutlarına değinelim. Dünyanın dört bir yanında kadın cinayetleri genel olarak "namus" olgusu üzerinden tarif edilmekte ve kadın cinayetlerinin gerekçesi "namus" olarak açıklanmaktadır.

"Bu konuda yazılmış eserlerde namus cinayetlerinin dünyanın birçok bölgesinde işlendiği kaydedilmektedir. Ortadoğu da, Akdeniz ülkelerinde, Latin Amerika'da, Güney Batı Asya'da ve Hindistan ile Çin'in bazı bölgelerinde namus cinayetleri işlenmektedir (Eck, 2003, Amsterdam Üniversitesi Yayınları; Jafri, 2008, Oxford Üniversitesi Yayınları) Bangladeş, Brezilya, Ekvator, Mısır, Hindistan, İsrail, İtalya, Ürdün, Fas, Pakistan, İsveç, Türkiye, Uganda ve Birleşik Krallık bu gibi cinayetlerin meydana geldiği ülkeler sıralamasında yer almaktadır." BM 2011 yılında her yıl 5.000 kadının "namus" cinayetlerinde öldürüldüğünü açıklamıştır. "Namus" cinayeti Müslüman ülkelerle daha çok ilişkilendirilirken bu cinayetlerin artmasının temel nedeni katillerin cezasız bırakılması ve hatta ödüllendirilmesi, erkeklik sorumluluğu olarak kadınların katlinin normalleştirilmesi ve yasalarında

buna uygun düzenlenmesidir.

Bu bağlamda İhsan Çetin'in aktarımına göre; "namus cinayetlerini ilgilendiren kanunlar Arap ülkelerindeki ceza kanunlarında bulunmaktadır ve bunlar esasında Lübnan Ceza Kanunu'ndan uyarlanmışlardır. Lübnan'da 562. madde, Ürdün'de 340. madde, Suriye'de 548. madde, Kuveyt'te 153. madde, Mısır'da 237. madde, Irak'ta 309. madde, Birleşik Arap Emirlikleri'nde 334. madde, Bahreyn'de 70.

çıkarak kadının yaşamsal tüm pratiği de bu kavramlar üzerinden değerlendirilirken kadına toplumun erkek egemen yapının korunması için kölece boyun eğmesi beklenir. Boyun eğmediği her alanda kadın kimliği bu kavramlar üzerinden didiklenirken erkeğe toplumsal bu yapıya uyumlu olmayan kadına karşı her türlü saldırıda bulunma hakkı tanınmıştır.

Türkiye'de kadına yönelik şiddet tablosu korkunçtur. Öncelikle şiddete

bu devlet kadını korumak gibi bir yaklaşımla zaten hareket etmemektedir. Son açıklamaları ise kamuoyunda çokça tartışılan bizim içinde tartışmalı yanları olan "İstanbul Sözleşmesinin" iptal edilebileceği yönündedir. Devlet imzaladığı sözleşmeyi uygulamadan iptal etmektedir. Burada çıplak şekilde görülen siyasi bir hesaplama imzalanan sözleşmenin yine siyasi bir hesaplama iptal edilmesi gerçekliğidir. Kadın cinayetlerinde devlet gerçekliği koruma isteyen kadınların karakol önünde öldürülmesi, Gülistan Doku, Nadira Kadirova cinayetinde olduğu gibi devletin tüm olanaklarının katilin korunması için sefer edilmesi biçimindedir. Burada yüzlerce kadının ismini yazabiliriz katilin devlet tarafından korunduğunu içeren.

Yukarıda ifade etmeye çalıştığımız gibi kadın cinayetlerini önlemek için yürütülen tüm tartışmalar yasal düzenleme-lere sıkıştırılarak ele alınmaktadır. Mevcut erkek egemen sistem içerisinde kimi yasal

madde, Fas'ta 418 ve 424. maddeler, Umman'da 252. madde. Bu maddelerin tümü namus cinayetlerinde katilin lehinde olan hükümleri içermektedir. Suudi Arabistan ve Katar'da ise şeriat kanunları hüküm sürmekte ve özellikle Hanbelî mezhebi zina yapanın öldürülmesini cezadan muaf saymaktadır. Abu-Odeh'a göre Ürdün Ceza Kanununda bulunan 340. Maddenin benzeri neredeyse tüm Arap ülkelerinde bulunmaktadır ve bir zamanlar Türkiye'de, İspanya'da, Portekiz'de ve İtalya (1979 yılında aktarıldı) gibi ülkelerde bulunmaktaydı." Tüm bu yasal temellerin Osmanlı hukukuna ve daha ileride 1810 Fransız hukukuna dayandığı bilinmektedir. Yasanın amacı kadını, kadın kimliğini korumak değil erkek egemen sistemin bekasını korumaktır. Bu bağlamda yasal her düzenleme buna hizmet eder hale getirilmektedir.

Kadına yönelik her türlü saldırıda "namus", "iffet", "rıza", "töre", "örf", "adet" kavramları hemen karşımıza

uğramayan kadın yoktur. Her kadın mutlaka şiddetin bir türüyle ve genellikle birçok türüyle yaşamak zorunda bırakılmaktadır. Tablo öyle bir boyuta ulaşmaktadır ki bazı şiddet türleri kadınlar için şiddet olarak bile ele alınmamaktadır. Kadın cinayetleri bu bağlamda son nokta durumudur. 2002-2009 yılları arasında kadın cinayetlerinin yüzde 1400 artış gösterdiği anlaşılmıştır. 2002 yılında öldürülen kadın sayısı 66 iken, 2009'un ilk yedi ayında 953 kadın katledilmiştir. 2013 yılının ilk on ayında 70.112 kadın yaralanmıştır. Yani başarısız cinayet tablosu görünenin çok ötesindedir. 2019 yılında ise 474 kadın katledilmiştir. Ve bu tablo katmerlenerek ilerlemeye de devam etmektedir. Katillerin korunması bunun önemli sebeplerinden biridir. Göstermelik çıkartılan yasalar uygulanmamakta kadını toplumsal yaşamda ikinci cins olarak varlığını sürdürme politikaları etkin şekilde geliştirilmektedir. Bekçilere yalnız yaşayan kadınların evlerinin gözetlenmesi yetkisi veren

düzenlemeler kadınların direniş ve mücadeleleriyle gelişmektedir. Ancak uygulamada her bir cinayet için ayrıca özel politika geliştirme gibi bir gerçeklikle karşı kalınmaktadır. Her davanın kadın kurumlarınca takip edildiği mücadelenin bu alana yöneldiği bir tablo ortaya çıkmaktadır. Davaların takibi çok önemli iken mevcut olanakları, yol ve yöntemlerimizi etkin şekilde tartışmayı politikalarımızı bu gerçekliğe uygun yaratıcılıkla uygulamayı zorunlu kılmaktadır. Tek tek katillerin cezalandırılmasının sembeliğine hapsolan politikalar, kadın kitlelerini kapsamayan sınırlı kadınlarla yapılan eylemlilikler kısıcında kadın cinayetleri önlenemediği gibi soruna yabancılaşma gelişebilmektedir. Ya da sosyal medya üzerinden bir paylaşım konu olan katledilen kadının fotoğrafa dönüşmesi tehlikesi açığa çıkmaktadır. Kadın cinayetlerinin devrimci tarzda önlenmesi politikası uygulama sorumluluğu bizlerindir.

(Devam Edecek)

Günübirlik, Dar Pratikçi, Kendiliğindenci Çalışma Tarzı Üzerine

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

En sık dile getirdiğimiz eleştirilerden biri “çalışma tarzımız yanlış” olmaktadır. Ama bunu ne kadar tekrarlırsak tekrarlayalım salt bunu söylemekle çalışma tarzımızın düzelmeyeceği, düzelmediği ortada. Bu nedenle bizim “çalışma tarzı nedir, çalışma tarzını doğru ya da yanlış kılan nedir, mevcut çalışma tarzımızın temel özellikleri ve kökenleri nelerdir, çalışma tarzımız nasıl olmalı ve doğru bir çalışma tarzını uygulamanın temelleri ve başlıca bileşenleri nelerdir” sorularına doğru yanıtlar bulmamız gerekmektedir ki çalışma tarzımızı düzeltebilelim.

Çalışma tarzı; çalışmalarımızda yani pratiğimizde izlediğimiz yöntemdir. Amaç ve hedeflerimizi pratiğe uygulama yöntemimizdir. Bu nedendir ki çalışma tarzı amaç ve hedeflerimizle birebir bağlıdır. Her çalışma tarzı bir amaç ve hedefe denk düşer ya da tersten ifade edersek her amaç ve hedefin kendine özgü, kendine uygun, kendine hizmet eden, kendini yansıtan bir çalışma tarzı vardır.

Çalışma tarzı amaç ve hedeflere bağlı olduğu, amaç ve hedeflere hizmet etmek zorunda olduğu içindir ki bir çalışma tarzının doğru ya da yanlış olduğunu belirleyen o çalışma tarzının amaç ve hedeflere hizmet edip etmediği, uygun olup olmadığıdır. Eğer ortada amaç ve hedeflere hizmet etmeyen, uygun olmayan bir çalışma tarzı varsa, bunun nedeni ya amaç ve hedeflerde samimi olmama ya da amaç

ve hedefleri yanlış ve/veya yetersiz kavramadır. Pratiğe uygulama yöntemi amaç ve hedeflerin nasıl kavrandığının bir sonucu olduğu içindir ki, çalışma tarzı amaç ve hedeflerin nasıl kavrandığının göstergesi, denek taşıdır. Bu nedendir ki çalışma tarzının doğru hale yani amaç ve hedeflere hizmet eder hale getirilmesi, en başta amaç ve hedeflerin doğru ve yeterli kavranmasıyla mümkündür. Yani çalışma tarzımızı düzeltelim demek, en başta amaç ve hedeflerimizi doğru ve yeterince kavrayalım demektir.

Çalışma tarzının yanlışlığının temel kökenlerini amaç ve hedeflerin (bizim temel amaç ve hedefimiz Yeni Demokratik Devrim olduğuna

Komünist ideolojinin gereği olarak devrimciliğin gündelik yaşamda yeniden ve yeniden üretilmesi meselesi üzerinde önemli bir şekilde durmamız gerekiyor. Üzerinde durmamızı gerektiren temel yaklaşım ise günlük yaşam olarak formüle ettiğimiz pratiğin kendisi ideolojik olarak kavgada netliğimizi yansıtmasıdır. Görev ve sorumlulukların kavranış düzeyi, ideolojik netliğimizin ve devrim ufkumuzun düzeyini ele vermektedir.

göre) devrim yanlı ve/veya yetersiz kavranışı olduğu gerçeğinden başka yerde aramak, çalışma tarzının yanlışlığını basit

bir yöntem, uygulama sorunu olarak görmek, çalışma tarzını amaç ve hedeflerinden ve bunların nasıl, ne denli kavrandığından kopartarak ele almak, tüm bunlar ve bunların benzeri yaklaşımlar çalışma tarzımızı doğru hale getirmeyi, aksine olumsuzlukları pekiştirir.

Çalışma tarzımızı gerçekten düzeltmek mi istiyoruz, öyleyse amaç ve hedeflerimizi, devrimi doğru ve yeterince kavramalıyız. Biz kimiz, ne yapmaya çalışıyoruz, hangi koşulların içindeyiz? Bunlar doğru ve yeterince kavranmadan doğru bir çalışma tarzını uygulamak asla mümkün olamaz. Çalışma tarzımızdaki yanlışlıklar nedensiz, köksüz ya da basit olgular değildir. Tamamen ve yalnızca kim olduğumuzu, ne yapmaya çalıştığımızı ve içinde bulunduğumuz koşulları yanlış ya da yetersiz kavramamızın sonucudur.

Bizim çalışma tarzımızın en yakındığımız yönleri günübirlik, dar pratikçilik, kendiliğindenciliktir. Günübirlikçilik; salt günle sınırlı, günün dayattığı acil sorunları çözmeye çalışan, yarına bir şey bırakma hedefi gütmeyen, yarına bir şey bırakmayan, bugünle yarın arasındaki ilişkiyi sorgulamayan, kurmayan, salt acil günlük sorunların asgari gereklerini yerine getirmekle sınırlı bir çalışma tarzıdır.

Dar pratikçilik; teorinin, stratejinin ışığında üretilmiş politika ve taktiklerden kopuk, amaç ve hedefleri belirsiz ya da teori ve stratejiyle bağları aydınlatılmamış, verimsiz, kalıcı ürünler üretmeyen, sonuçta koşuşturmadan ibaret kalan bir çalışma tarzıdır.

Kendiliğindencilik; ayrıntılı tahlil ve sorgulamalardan beslenmeyen, hedefleri belirsiz, plan ve programdan yoksun bir çalışma tarzıdır.

Görülüyor ki günübirlikçilik, dar pratikçilik ve kendiliğindencilik

her üçü de ortak bir karaktere sahiptir. Kavranılmış, bilince çıkarılmış bir hedeften, bugünle yarın arası ilişkiden ve bunlara uygun bir plan ve programdan yoksunluk. Bunların temeli de hedeften yoksunluktur. Çünkü hedefin olmadığı, belirsiz olduğu, yeterince kavranmadığı koşullarda ne bugünle yarın arasında ilişki kurulabilir ne de buna uygun bir plan ve program yapılabilir. Buradan da daha önce vurguladığımız gerçeğe, çalışma tarzımızı düzeltmenin anahtarının amaç ve hedefleri doğru ve yeterince kavramak olduğuna geliriz. Eğer herhangi bir faaliyette amaç ve hedefler belirsizse, doğru ve yeterli bir biçimde kavranmamışsa ya da kavratılmamışsa orada çalışmanın doğru bir tarzda yürütülmesi mümkün olabilir mi? Bugün yapılanın yarınla bağı, ilişkisi doğru ve yeterli bir tarzda aydınlatılmamış, kavranmamış, kavratılmamışsa orada günübirlikçiliğin olmaması mümkün mü? Doğru ve yeterli bir tarzda kavranan teori ve stratejinin ışığında üretilmiş politika ve taktiklerin yön vermediği bir pratiğin dar-pratik olmaktan kurtulması mümkün mü? Hedefin belirsiz olduğu, doğru ve yeterli bir tarzda kavranmadığı ya da kavratılmadığı bir faaliyetin kendiliğindenci olması mümkün mü?

Amaç ve hedefleri kavramak ve kavratmak, teori ve strateji yani MLM’yi ve yaşadığımız topraklara uyarlanmış Halk Savaşı’nı kavramaktan ve kavratmaktan geçmektedir. Ancak teori ve stratejinin kavrandığı, kavratıldığı, bunların aydınlattığı politika ve taktiklerin üretildiği koşullarda çalışma tarzımız düzelebilir ve düzelecektir. Böylelikle günübirlikçi, dar pratikçi, kendiliğindenci çalışma tarzı aşılacak, yerine yarını bugünden kuran, yarının temellerini atan, önünü açan, planlı programlı, hedefli, sorgulayıcı, üretken, yaratıcı, verimli, kolektif, inisiyatifli, disiplinli, militan, atak bir çalışma tarzının hakim olmasının zemini yaratılmış olacaktır.

KENDİLİĞİNDENCİLİĞİ GÜNLÜK YAŞAMIMIZDA DA AŞALIM!

Proletarya partisinin tüm örgütlü militanları ve faaliyetçilerinin yaşam tarzının köklü bir değişime uğraması, disiplinli ve üretken bir içeriğe kavuşması ancak, sınıf bilincinin kuşanılması ve kavranması ile mümkündür. Bu bilinç edinilmediğinde bir yanımızla örgütlü yaşayıp öte taraftan örgütlü bir yaşamın gereklerini yerine getirmeyiz. Ve yine bu bilinç kavranıp benimsenmediğinde küçük burjuva yaşam tarzımızla da köklü bir kopuşu sergileyemeyiz. Bir açıdan bakıldığında pratik birçok görevi yapıyoruz, büyük küçük demeden birçok "iş" hallediyoruz, ama farklı bir açıdan görev ve sorumluluklarımızın bütünü kavramıyoruz. Sorumluluklarımızı pratik olarak yerine getirdiğimiz pratik görevlerle sınırlayarak, tüm günümüzü, anımızı devrimci üretim ve gelişim merkezli kavrayıp, buna uygun konumlanmıyoruz.

Komünist ideolojinin gereği olarak devrimciliğin gündelik yaşamda yeniden ve yeniden üretilmesi meselesi üzerinde önemli bir şekilde durmamız gerekiyor. Üzerinde durmamızı gerektiren temel yaklaşım ise günlük yaşam olarak formüle ettiğimiz pratiğin kendisi ideolojik olarak kavgada netliğimizi yansıtmadır. Görev ve sorumlulukların kavranış düzeyi, ideolojik netliğimizin ve devrim ufkumuzun düzeyini

ele vermektedir. Aksini düşünmek de mümkün değildir.

Yaşamımızı görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmeden ya da yeterli düzeyde yerine getirmeden ideolojik netlikten bahsedilemeyeceğini biliyoruz. Bu anlamda bugün ki mevcut gerçekliğimize baktığımızda misyonunu, sınıf mücadelesini ve bu mücadelenin gereklerini yeterince kavramamanın yaşamımızda bir yansıması mutlaka vardır. Misyonunu kavrayamayan bir militanın yaşam tarzı da daha küçük burjuva özellikler taşıyacağını biliyor ve görüyoruz. Ama burada tartışmamızın sadece misyonumuzu kavramamakla sınırlandırmadan tartışılması gerekir. Çünkü misyonumuzu kavramak olarak belirttiğimiz noktanın da sınıf mücadelesinin kavranmasından bağımsız olmadığı anlaşılmalıdır.

Diğer yandan misyonunu kavramak dediğimiz şey yaşamda karşımıza çıkan sorunların çözümünü, proletarya partisinin verdiği görev ve sorumlulukların yaşam bulması olduğunun altını çizelim. Öyleyse misyonunu kavramak dediğimizde sabit bir şeyden değil, zamana ve sürece göre değişen bir şeyden bahsediyoruz. Aynı şekilde ideolojik netliği de böyle ifade edebiliriz.

Öyleyse ideolojik netliği ve misyo-

nunu kavramayı teorik düzlemde çıkararak yaşam pratiğimize indirgediğimizde somut durumda daha da netleşmiş olur. Bu netlik bize yaşadığımız sorunların bir tesadüfler sonucu olmadığını, bunların yaşamımızda kendini gösteren ideolojik zaaflarımızın sonucu olduğunu gösterecektir.

Bugün militanlarımızın yaşamını incelediğimizde neyi görüyoruz. Sadece pratik işlerin kotarılmaya çalışıldığı bir devrimcilik görüyoruz. Böylesi bir devrimciliğin geri düzeyde bir bilinç yaratması elbette şaşırtıcı değildir. Dahası kendine güvensizliği beslemesi ve devrimci coşkuyu öldürmesi anlamında bir sonuç vermesi de tamamen anlaşılmalıdır. Ufkumuz ve sınırlarımız, görevlerimiz günlük yaşamın pratiği ile sınırlı olduğunda, günlük yaşamımızı dolduracak pratik faaliyet olmadığında, boşluklarla doldurduğumuz bir yaşam akmaktadır. Bu yaşama, açığa çıkan boşluklara müdahale etmek, sınırlı düzeydeki bilincimizle ancak yeni pratik faaliyet örgütlenmesinde mümkün olmaktadır. Plansız, günü birlik bir yaşam, görev ve sorumlulukların öncelik sıralaması yapılmadan koşturulan bir devrimcilik ciddi yetmezlikler de taşımaktadır.

ANI VE GÜNÜ KURTARANLAR DEĞİL, DEVRİM DAVASINA ADANANLAR OLALIM!

Faaliyetimizin ve ona bağlı olarak bir bütün yaşamımızın kendiliğinden ve günü birlik bir karakterden kurtarmak ancak sınıf mücadelesi ile bağlarımızın güçlendirilmesi ile mümkün olacaktır. Bu bağ güçlendirilmediğinde mücadeleye dair yürütülen bir dizi tartışmanın ayakları havada, belirsiz ve hedefini bulmayan tartışmalar olarak kalması kaçınılmaz olacaktır. Mücadelenin önünde engel olan zaaf ve hastalıklarımızı aşmamız, bu yönlü bir yönelim ve irade geliştirmemiz için güçlü nedenlerimizin olması gerekir. Zaaflarımızı aşma yönelimi yine mevcut anı kurtaran bir zemine sahip olduğunda istenilen sonucu almak da mümkün olacaktır.

Bugün ufkumuzu ve yönelimimizi belirleyen, bir bütün olarak sınıf mücadelesi değil daralan ve darlaşan faaliyetimizdir. Sahip olduğumuz ufuk faaliyetimizin sınırları kadardır. Bu kavrayış ve algı beraberinde davaya adanan militan ve kadrolar yerine, ana-güne ve dar pratiğe adanan militanlar olmamızı getirmektedir. Okumayan, araştırmayan, üretmeyen ve kendini yenilemeyen yapımız ve bu konudaki "kararlı" duruşumuz, sorunlarımızı kavrayış ve ele alışımızı da belirlemektedir. Faaliyetimizin ve çalışmalarımızın nerelerde nasıl tıkandığı, nerede nasıl tekrara düştüğü, nerede nasıl gerilemeye başladığı gibi esaslı muhasebeleri sınıf mücadelesinin gelişiminden, proletarya partisinin içinden geçtiği koşullardan bağımsız bireylere indirgeyen bir yaklaşım söz konusudur. Bu yaklaşım ve ele alışın yaşanan sorunlara çözüm iradesi geliştirmesi ise mümkün olmamaktadır.

Proleter devrimciliği kavramanın, kendimizi bu yönelime göre kalıba sokmanın, şekillenişimizi bu çizgiye uygun hale getirmenin anahtarı sınıf mücadelesini tüm yönleriyle kavramaktan ve kendimizi buna uygun konumlandırmaktan geçmektedir. Bu başarı ve yönelimdir bizi daha büyük hedefler belirleyerek daha ileri adımlar atmaya itecek olan. Bugünden yarına yürüyüşümüzü engelleyen prangalarımızın kırılması ancak böyle mümkün olacaktır.

Doğaya Dönük Saldırıları Artıyor, Çevre Mücadelesi Büyüyor

Çevre mücadelesi, doğa talanı ve yıkımlar karşısında tüm keskinliğiyle sürerken tarihi ve kültürel alanlar ise rant merkezli ele alışlarla yıkıma uğratılıyor, HES, JES, RES, nükleer santraller ve altın madenlerine karşı çeşitli mücadele dinamikleri açığa çıkarak doğa talanına ve ranta karşı direnişler örgütleniyor. Gezi isyanı ile bir milada dönüşen çevre mücadelesi Artvin'de madenlere karşı, Sinop'ta nükleer santrale karşı, Dersim'de baraj ve HES'lere karşı, Çanakkale'de Kaz Dağları'nın yok edilmesine karşı vs. sürgit devam eden bir hâl almış durumdadır.

Ekonomik kriz ne denli geniş halk yığınlarına fatura ediliyorsa da doğaya düşen pay da yeraltı kaynaklarının daha fazla sömürülmesi ve ranta kurban edilmesi şeklinde ortaya çıkıyor. Kriz derinleştikçe halka ve doğaya yönelik saldırılar daha da pervasızlaşmıştır. Bu süreç aynı zamanda pandemi ile hız kazanarak fırsata dönüştürülen bir muhtevayı da barındırmaktadır. Halk sağlığı adına alınan kararların hiçbir bilimsel analize dayanmayarak gerçekleştirildiği ve sağlık örgütlerinden, halktan saklanarak pandemi sürecinin gerçekleri yansıtmadığı aşikardır. Bununla birlikte emekçilerin birçok hakkı kısıtlanarak tırpanlanmış, milyonlarca işçi işten çıkartılmıştır. Pandemi süreci, doğaya karşı saldırıları da hızlandırmıştır. İngiltere ve Türkiye arasında yeni bir nükleer santral anlaşması imzalanırken hiçbir maden, HES, JES, RES, projesine ara verilmiş ve projelere hız kazandırılmıştır. Buna ek olarak Artvin Yusufeli ilçesinde yeni bir HES projesi çalışmasına başlanılmış; birinci derece sit alanı olan Salda Gölü'ne millet bahçesi yapılmasına yönelik girişimler gerçekleştirilmiş; Adana, Artvin, Bolu ve Erzurum'dan 14 bin metrekarelik alan "yayla alanı" olmaktan çıkartılmıştır. Korunan alanlar olarak bilinen doğal sit alanları ve tabiat varlıklarına

ilişkin yasal mevzuatta düzenlemeler yapılarak bu alanların "korunaksız" bırakılmıştır. Egemenler, bu saldırılarla pandemi sürecini en "verimli" şekilde kullanmışlardır. Halk ve doğa ise daha fazla yıkımla karşı karşıya kalmıştır.

BASKI, TEHDİT, GÖZALTI, TUTUKLAMA, KATLIAM...

Dünya üzerinde çevre savunucularına yönelik baskı ve katliamlar gün geç-

lanarak hapsedildiğini yansıtıyor. Her anlamda saldırıların daha fazla yansıdığı ülkeler ise sosyo-ekonomik yapıları itibarıyla daha geri kalmış ülkeler olarak açığa çıkıyor.

Bu süreçten Türkiye'nin azade kalmadığı, saldırıların Türkiye'deki çevrecileri teğet geçmeyişiinden biliyoruz. Geçmişten bugüne tutuklamaların, tehdit ve baskıların katlanarak geldiği malumdur. Dersim ve Elazığ arasında kalan Peri Vadisi üzerine yapılan fa-

Ekber Barmağ'ın tutuklanması çevre mücadelesinin egemenlerin korku girdabını büyüttüğünü gösterirken saldırganlıklarının da yükselerek süreceğini işaret ediyor.

DİRENİŞ YENİ MEVZİLER KAZANDIRIR!

Çevre mücadelesi her ne kadar baskı, tehdit ve katliamlarla gündemde daha fazla yer teşkil etse de direniş ve mücadele cephesinin önemli kazanımlar yarattığı bilinmektedir. Birçok baraj, HES, JES ve maden arama süreçlerini egemenler açısından koşulsuz kılan sonuçlar doğurmuştur. Çevre mücadelesi esasta yerel dinamiklere dayanan ve yaşam alanlarını koruma refleksi üzerinden yükselen lokal direnişler doğrultusunda örgütlenen bir hatta seyir izlemektedir. Merkezi örgütlülükler dönüşürme gayreti sıklıkla gündeme gelse de lokal direnişlere çeşitli STK'lar ve çevre örgütleri tarafından destekler gerçekleştirilse de çevre mücadelesi bütünlüklü bir örgütlülüğe kavuşmadığı gibi doğru bir politik hatla da buluşmamıştır. Haliyle çevre mücadelesi içerisindeki dinamiklere dönük saldırılar da güçlü bir karşı koyuşla örgütlenememektedir.

Bu noktada ihtiyaç olan dinamik, merkezileşmiş ve lokal direnişleri birleştirebi-

lecek bir yapının oluşması ve yaşam alanlarına dönük her saldırıyı karşılayabilecek bir niteliğe bürünebilmesidir. Aynı zamanda gerçekleştirilen baskı, tehdit, tutuklama ve katliam saldırılarının da kamuoyu nezdinde geniş teşhirinin yapılması gerektiği açıktır. Bu anlamda DKÖ'lerin harekete geçirilmesi ve en geniş kesimlerle buluşulabilecek araçların geliştirilmesi elzemdir. Bunlar sağlandığında tüm toplumda meşru ve haklı bir mücadelenin dinamiklerine karşı gerçekleştirilen saldırıların yankı bulmasını ve en geniş kitlelerle karşı koyuşun örgütlenebilmesini sağlayacaktır.

kat direnişle karşılanan baraj projesi sürecinde köylülere ve direnişe katılanlara silahlarla ateş açılmasından tutuklamalar gerçekleştirilmesine, Antalya'nın Finike ilçesinde maden ocağına karşı direnerek maden ocağının kapatılması sürecinin aktivisti olan Ali Ulvi Büyüknohutçu ve Aysin Büyüknohutçu'nun öldürülmesine ve her çevre saldırısında direniş alanını dolduranlara karşı gaz bombaları ile saldırılarak gözaltılar gerçekleştirilmesine kadar Türkiye'de çevre mücadelesinin keskin bir yapısı olduğunu biliyoruz. Son olarak da Munzur Çevre Derneği yönetim kurulu başkanı Ali

Faşizme Geçit Yok! Egemenlerin Saldırılarına Karşı, Sınıf Dayanışmasını Yükseltme Zamanı!

Emperyalist-kapitalist sistem, onun işbirlikçi ve uşaklarının başları sıkıştığında, ekonomik veya siyasi kriz yaşadıklarında baş vurdukları en bilindik, basit ama birçok defa işe yaradığı yöntemi, gerici, ırkçı, faşist ve şovenist grupları harekete geçirerek; devrimci, demokrat ve ilericiye gözdağı vermek ve aynı zamanda da suni gündemler yaratarak var olan kriz ortamında halkın gelecekte tepkisini ve dikkatini başka bir noktaya kaydırmaktır.

Bu yöntemi birçok defa da gelişen devrimci hareketin önünü kesmek için kullanmışlardır. Ülkemizde faşist diktatörlük tarafından onlarca defa gerçekleştirilen, devlet destekli faşist saldırılar şimdi emperyalist ve kapitalist ülkelerde de üzeri örtülmeden, gizlenmeden denemektedir.

Emperyalist-kapitalistlerin dünyanın dört bir yanında yaşanan katliamların çoğundan direkt sorumludurlar. Bu katliamların öncesinde yukarıda ortaya koymaya çalıştığımız yöntemlerle, halkları, mezhepleri, inanç gruplarını vb. toplumsal katmanları birbirine kırdırmaktadırlar.

EGEMEN SINIFLAR NEDEN HALKLARI BİRBİRİNE DÜŞMAN EDER?

İlk etapta sorulması gereken sorulardan birinin bu olması gerekir bizce. Aynı fabrikada aynı işi yapan, "eşit" şekilde ezilen ve sömürülen işçi ve emekçiler neden birbirine düşmanlaştırılır? Aynı erkek egemen sistem tarafından ezilen, yok sayılan, horlanan kadınlar; eğitim sisteminin eşitsizliğinden, adaletsizliğinden etkilenen gençler, kotalarla, sübvansiyonların kesilmesiyle, mazot ve gübrenin sürekli pahalılaşmasıyla üretmez duruma gelen köylüler; atanamayan, KHK'larla işlerinden atılan, geleceksiz ve güvencesiz kalan kesimler neden birbirine düşmandır?

Sebepler bellidir. Sistemlerinin devamlılığını sağlamak için, halkların kabağan öfkelerini başka yönlerde kaydırmak ve dolayısıyla da istediklerini hayata geçirmek. Yaptıkları tüm anti-demokratik uygulamaların üzerini bir çırpıda

örtmek, içinde buldukları kriz durumunu saklamak, bu krizlerden kaynaklı oluşacak muhalefeti bastırarak vb şekillerde sıralanabilecek onlarca sebepten kaynaklı, egemen sistemler, bilinçli, sistemli ve planlı olarak bu kışkırtma hareketlerini, tüm medya ve diğer iletişim araçlarını kullanarak yaratırlar.

PANDEMİ SÜRECİ, EKONOMİK KRİZ VE YENİDEN YÜKSELEN İRKÇİ FAŞİST SALDIRILAR

Son dönemlerde gerek ülkemiz gerekse de dünyanın birçok yerinde yeniden ırkçılık ve faşist hareketler adeta hortlamaya başladı. Kürtçe müzik

yönlendirenlerin Türk konsoloslukunun çalışanları olduğu açık bir şekilde ortaya çıkmış ve kimin koordine ettiği deşifre edilmiştir.

İrkçi, şoven, faşist saldırılar ve genel anlamda dünya genelinde "sağcı" dalganın yükselmesinin bir etkisi olarak görülmelidir. Koronavirüs salgını ile birlikte oluşan yeni ve daha kapsamlı ekonomik kriz durumu bu şoven, ırkçı ve gerici dalganın daha da büyütülmesi için yeni bir gerekçedir. Trump'un son isyan dalgası sonrası "aşırı sol" tehlike ve onu "faşizmle" özdeşleştiren sözleri anti-faşist hareketi, gerici kitleler tarafından

rin sokaklara dökülerek hesap sorması ve iktidarı zorlaması kabul edilebilir bir durum değildir. Bu nedenle birçok yerde yine bilindik oyunlarla, mäsallarını da kullanarak halk arasında gerilim ve çatışma yaratmaya çalışmakta, Avusturya örneğinde olduğu gibi, anti-terör yasaları adı altında, devrimci, demokrat ve komünistlere yönelik yeni saldırı dalgalarıyla gelmek istemektedirler.

FAŞİST VE İRKÇİ SALDIRILARA KARŞI ANTI-FAŞİST MÜCADELE YÜKSELİYOR!

Egemen sistemlerin tüm olanaklarını kullanarak yükselttiği, önünü açtığı ve koruyup kolladığı ırkçı, faşist saldırılara karşı, dünyanın dört bir yanında gelişen eşitlikçi, demokratik ve anti-faşist hareketler, egemenlerin istediklerini artık öyle kolay kolay yapamayacaklarını dünya halklarına göstermektedir.

ABD'de haftalardır devam eden sokak eylemleri, son olarak Georgia eyaletinde Büyük çoğunluğu Siyahlardan oluşan, 'ağır silahlı' protestocular, Konfederasyon anıt parkına yürüdü. Silahlı grup, parktaki kayalıklara oyulu olan ve ırkçı kabul ettikleri bir taş kabaartmanın kaldırılmasını istiyor.

Bu durumun devam etmesi önümüzdeki günlerde ABD'de çok ciddi çatışmaların yaşanacağını göstermektedir.

Öte yandan Avusturya'nın Viyana kentinden yapılan faşist, ırkçı saldırılara karşı, devrimciler, demokratlar ve anti-faşistler tarafından kitlesel eylem ve etkinlikler yapılarak, faşizme ve ırkçılığa geçit verilmeyeceği mesajı verildi.

Netice itibarıyla gelişen ırkçı ve faşist saldırılar egemen sınıfların iddia ettiği gibi, münferit, lokal değil, bizzat gerici sistemler tarafından organize edilen, kollanıp desteklenen saldırılardır. Bu nedenle bu saldırılara karşı gelecekte anti-faşist mücadelenin de direkt emperyalist, kapitalist ve gerici sistemleri hedef alan bir hatta ilerlemesi gerekmektedir. Egemenlerin kışkırtmalarına karşı, sınıfın dayanışmasıyla bu saldırılar boşa çıkarılabilir.

dinlediği için katledilen Kürt genci, birkaç açıklamanın ötesinde pek gündem olmazken, diğer tarafta ABD'de polis tarafından boğularak katledilen George Floyd'un ardından sokaklara dökülen halk, haftalardır rejimi sarsan eylem ve etkinlikler yapmaya devam ediyor. Daha önce de siyahi birçok kişi ABD polisi tarafından katledilmişti. Bu katliamlara karşı zaman zaman ciddi tepkiler olsa da bu kez haftalardır devam eden ciddi eylemler yapılmaktadır.

Yine Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde de ırkçı, faşist saldırılar son dönemde hız kazanmış durumdadır. Özellikle Avusturya'nın Viyana kentinde faşistler tarafından, devrimci, demokratik kurumları hedef alan saldırılar gerçekleştirildi. Derneklere saldıran bu faşist gruplara karşı Avusturya polisi ve hükümetinin ciddi bir yaptırım uygulamaması, hatta önlerini açması manidardır. Yine bu faşist çeteleri

kuşatılmasını amaçlamaktadır. Yine Avusturya'da Türk devletinin organize ettiği faşist saldırıya Avusturya devletinin yol vermesi ve daha sonra "göçmenler arasında yaşanan sorun ve huzursuzluk" gibi tanımlaması yabancı düşmanlığını körüklemeyi içermektedir. Bu şekilde toplumsal huzursuzluk kaynağı olarak göçmenler hedef alınmaktadır. Böylece bir yandan devrimci güçlere saldırıya yol verirken diğer yandan kendi toplumunu ırkçı, şovenist duyguyla beslemekte ve böylece tek taşla iki kuş vurmaktadır. Oysa sorun bir bütün faşist ve şovenist dalganın körüklenmesidir. Bu saldırı organizasyon gücünün artmasıdır.

Saldırılarına karşı elbette işçi ve emekçiler hak arama taleplerini dile getirecek, egemenlerden hesap soracaktır. Sorunlu, çarpık bir işleyişe sahip olan kapitalist sistemler açısından, kitlele-

Bir Ölümsüzlük Güncesi: Murat Deniz

(...) Beyaz bereli mavi patikadan gülümseyen güneşin seyrinde bir şifikte ilerliyor Partizanlar. Kulaklar stetoskop duyarlılığında doğanın kalbindeki sesleri dinliyor. Eller tetikte, ateşlenmek için bekliyor mermiler şarjörde, Öncü ses dinlemişti iki dakika önce. Her şey normal, hayat devam ediyor, gerillanın yürüyüş seyrinde.

Kuş civıltıları, temmuz böcekleri, renk renk çiçekler, yavrularını uçma eğitimine çıkarmış iki kuş. Hafiften esen rüzgar ağaçları dillendirmiş...

Ormanda koyu bir doğa sohbetine sıkılmış gibi mermiler sağdan-soldan geçen ısıklık sesleri ile atıyor kendini Partizanlar. Doğa susuyor. Hain pusudan düşman mermiler konuşuyor. Doğaya ve kendine sıkılan mermilere cevap veriyor Partizan namlular. Bastırıyor düşman, yüreğindeki sevinç çığlıklarını. Yeni senfoninin sesi, umutsuzca sarılıyor telsizine düşman komutanı, "Hemen şortland gönderin!", "Takviye istiyorum!", "Acele edin!" Gerilla komutanı yüzünde her zamanki tebessümü ile öncü yoldaşa eli ile geri çekilmesini işaret ediyor. Öncü yoldaş komutanın düşülen pusuyu parçalayacaklarına olan güvenini görüyor bakışlarında. Niye şimdi! dost musun düşman mı? Engelliyorsun; sürünmemi-geri çekilmemi? Ama bu engel de aşılacak, Erol yoldaş yön gösteriyor çemberin nereden parçalanacağına dair! (...)

Erol yoldaşın gösterdiği yöne doğru çekiliyorum. O da aynı benim gibi geri çekilmeyi silahını ve yüzünü düşmana dönük yapıyor. Bir an susuyor bütün doğa-silahlar, sanki bir orkestra şefi dur işareti vermiş. Başımı gökyüzüne kaldırıyorum, güneşin gülümsemediğini mavinin donuk olduğunu hissediyorum. Düşman mevzisi yönünde görünen çiçekler boyun bükmüş gibi. Bu ölüm sessizliği matem havası yoksa, yoksa, yoldaşa bakıyorum O da hareketsiz ve başı yere kapaklanmış. "Erol. Erol yoldaş" Yanıt yok. Yoksa... Hayır olamaz!! Hızla yoldaşın yanına doğru sürünürken bütün iliklerimde hissettiğim duygularımı kaleşnikofuma yükleyip düşman mevzilerine kurşun olarak yolluyorum.

Yoldaş... Yoldaşım. Başını ellerimin arasına alıyorum. Hain kurşun, hain

alçak ölüm. Nasıl kıydın bu Partizan yüreğine. Bütün kinimi nefretimi bedenimle özdeşleşmiş kütüklüğümden çıkardığım yeni şarjör ile yeniden yüklüyorum kaleşnikofuma. Yeniden saldırıyorum düşman mevzilerine; susuyor bütün doğa, susuyor düşman. Konuşan nefretimin, kinimin sesi. Düşman bu salvo atışların anlamını kavramış gibi suskunluğa gömülüyor. Yoldaşım. Komutanım. Bu beden burada mı kalacak? Daha güçlü olsaydım, omuzlayabilseydim bed-

nini. Bırakmam seni düşman pususunda. Sonra neler yapar bu narin, güzel bedenine alçaklar. Hayır ölüm ağırlığı bu, kaldıramıyorum seni. Oturur pozisyonuna ise büyük çabayla ancak getirebiliyorum. Sırtını bir ağaca dayıyorum. Sanki yaşıyorsun. Gözlerin aynı güven ve tebessüm ile dolu bakıyor. Bir de şakağından akan kan olmasa... (...) Kurşun yağmuru altında kınından çıkarıyorum bıçağımı Parti'nin belgeleri, yoldaşımın yazıları kalmamalı düşmana. Kesiyorum yeleğini omuzlarından. Bir hassas çocuk soyundurur gibi bedeninden ayırıyorum yeleği.. Kütüklükcephane, bir tek toplu iğne kaptırmamalı düşmana. Kütüklüğün askılarına vuruyorum bıçağı. Uslu bir çocuk sevecenliğinde yaptıklarımı seyrediyor yoldaşım. Ve benimle gurur duyduğunu, en doğru olanı yaptığımı bakışlarıyla anlattığını hissediyorum. Kütüklüğünü de yeleğini de çantama yerleştiriyorum. Çantamı omuzlarken yoldaşı seyrediyorum. Elimle şakağından akan kanı siliyorum. Başını iki elimin arasına alıyor. Kalbime gömmek ister gibi

göğsüme bastırıyorum. Sonra tekrar gözlerinin derinliklerine bakıyorum. O gözler neler gördüler, nelere tanık oldular, ne ufuklara baktılar. (...)

Bırakmak zorunda olduğumu istemeyerek kabulleniyorum, bedenini bu topraklara. Akan her damla kan mevzilerimizi, bayrağımızı daha kızzılaştıracak bunu biliyorum. Yüzünü düşmana çeviriyorum. Her Halk Savışçısı düşmana yüzü dönük eli tetikte ölmek ister. Sen bunu yapıyorsun...

Yoldaşlar duruyorlar. Beni sesimden hemen tanıyorlar. Ve hızla birbirimize koşuyoruz. Sanki yıllardır birbirimizi görmemiş gibi sarılıp kucaklaşıyoruz. Hemen duygu yoğunluğu ile ağlıyorum. Bazı yoldaşların da gözleri nemleniyor, buharlanıyor, yaralı olup olmadığını soruyorlar. Sağlam olduğumu söylüyorum. Düşmanın yaralı var anonsunun yalan olduğunu, ayrı düşen diğer yoldaşın da sağlam olduğunu ve sadece Erol yoldaşın şehit düşmüş olduğunu netleştirip yola devam ediyoruz. Diğer yoldaşların merakı ve onlara bir an önce kavuşma isteği ile bütün birlik uçarcasına ana birliğe doğru yola düşüyoruz. Akşam karanlığına yakın ana gerilla birliğe kavuşuyoruz. Benim de gelmiş olmamla herkes şehit düşenin Erol yoldaş olduğunu öğrenmiş oluyor. Önce büyük bir hasretle, hüznle ve bir şehit vermiş olmanın kiniyle, sanki Erol yoldaşa sarılıyorlar gibi bütün yoldaşlar tüm gücüyle beni kucaklıyor-öpüyor. Her yoldaşın yaydığı duygu yüklü elektrigi daha fazla dayanamayıp yine ağlıyorum. Herkes merakla Siyasi Komiser yoldaşı gözliyor. Siyasi Komiser ve Komutan yoldaşlar benimle çatışmanın oluş biçimi

ve Erol yoldaşın nasıl şehit düştüğü üzerine kısa bir bilgi aldıktan sonra bir anma toplantısı örgütüyorlar. "Murat Deniz yoldaş şahsında hepimizi tüm devrim ve komünizm şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuna davet ediyorum"la bütün yoldaşlar askeri nizamda yumruklar sıkılı, başlar dik, silahlar tüm şehitlerin hesabını sormaya hazır vaziyette elde...

Şehitler kervanına yeni katılan Erol yoldaşın gerçek adının Murat Deniz olduğunu öğreniyoruz. Saygı duruşundan hemen sonra Murat yoldaşın özgeçmişi üzerine bir konuşma yapıyor Siyasi Komiser yoldaş. Bütün yoldaşlar nasıl bir değerli yoldaşı kaybettiklerini Siyasi Komiser yoldaşın her sözcüğünde tekrar tekrar ayırdına varır gibiler. Her özelliği can kulağı ile dinlenip hafızalara sağlamca kazınıyor. Ve yeniden her yoldaş, Murat yoldaşın intikamının alınacağını, hesabının mutlaka sorulacağına dair ant içeriyor...

Bir Partizan

Yazının başlangıcı 24. sayfadadır.

her anlamda gelişen emperyalist şantajların, müdahalelerin, savaşların, rekabetlerin krizle ilişki, bağlı olma sorunu tam da budur.

Dünya emperyalist güçleri arasındaki, belirleyici ve kritik sorun olan 'rekabet, konumlanış, müttefik arayışlarına pandemi süreci keskinleşmeyi, gerilimi ve belirsizliği de ekledi. Öncelikli olarak, emperyalist sistemin amiral gemisi olan ve egemenliğin ifadesi olan ABD'nin koşulları ve tercihlerin belirlenmesiyle sistemin çıkmazlarına bütünlüklü yanıt vermesi beklenerek daha fazla yük bindi. ABD egemenlerinin hesabına "Önce Amerika" siyasal çizgisinin Trump yönetimi tarafından ekonomik, siyasal ve askeri alanda hayata geçirilmesi pek çok zorluk ve engelle karşılaşmışken, şimdi ise Amerika'daki seçimlerin yaklaşmasıyla bu daha elzem

olmaktadır. Çünkü, ABD'nin stratejik rakibi Rusya önceki süreçte mevcut olan ve önemli sorunlarına rağmen, kuşatmayı geri püskürtmüş ve kritik alanlarda önemli taktik başarılar kaydetmişti.

Önceki on yıllarda SSCB ile olan rekabet kapsamında ABD tarafından desteklenen Çin, pandemi sürecinde ABD'nin karşısında yer alan bir güç olmuştur. (Batı emperyalistlerinin de yardımıyla) Dayanıklılığı -pandemi sürecinde ciddi yara alsa da- ve 'olağanüstü koşullara' dayanıklılığı ile uyguladığı "ılımlı güç" politikasıyla birlikte Asya-Pasifik'te hesaba katılır emperyalist güç olmak amacıyla, ortaya koyduğu istikrarlı çabalar, emperyalistler arası rekabet ve hesaplaşmaları daha karmaşık hale getirmiştir. Zaten ABD için, Çin'in arzularına karşı koymanın öncelikli olduğu aşıkardır keza Çin hedeflerinin bloke edilmesi de dünya çapında

ABD planlarının öne sürülmesi olarak yorumlanmaktadır.

Avrupa alanında ise, Birleşik Krallığın AB'den ayrılması, İtalya ve İspanya'da (Emperyalist birliğin 3. ve 4. güçleri) derinleşen krizin sarsıntıları, Berlin ve Paris'te tehlike çanlarının çalmasına neden oldu. Yeni oluşan uzlaşma ne kendi aralarındaki çelişkilerin ortadan kalkmasına, ne de yeni bir AB için yol açmaktadır. Fransa ve Almanya kendi çıkarları doğrultusunda, çatışmalı emperyalist arzuların Avrupa'da, bölgede ve dünyada etkin olması zemininde AB argümanını desteklemektedirler.

Özetlersek, bütün dünyada bir taraftan sermayenin işçi sınıfına keskin saldırısı bir taraftan da politik baskı ve kitlelerin özgürlüklerinin boğulması saldırısı yoğunlaşarak devam edecektir. Bu politikaların pandemi öncesinde de olduğunu

(Macron'un Fransa'daki olağan üstü hali) hatırlayalım fakat pandemi ve üretimdeki "kapanma" metropollerdeki talep krizini yoğunlaştırdı. Nasıl bir seyir izleyecek sorusu ile birlikte, son günlerde ABD'de meydana gelen gelişmeler, en ileri hali olan sistemin sunacağı barbarlık ve yoksunluğun ham görüntüsünü oluşturmaktadır. Diğer taraftan koşullar ve gelişmelerin bütünü, ABD'yi dünyanın bir dizi noktasında müttefikleri ve rakipleriyle olan açık hesaplarının görülmesi için daha kararlı hamleler yapmasını zorlayacaktır. Suriye, Ortadoğu, İran (Orta Akdeniz ile birlikte), Ukrayna, Orta ve Doğu Avrupa, Balkanlar, Latin Amerika, halklar için vahşet ve tehlike demek olan açık hesapların kritik merkez noktalarını oluşturmaktadır.

(Devam Edecek)

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Paşa Soylu: Proletarya Partisi taraftarı olan Paşa Soylu, 18 Temmuz 1980 tarihinde geçirdiği trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.

Maltepe Katliamı

Faşist devlet güçleri 19 Temmuz 1992 tarihinde Kartal Maltepe'de Hasan Demir, Nurgüzel Yaşar ve Ramazan Ceviz'i infaz eder.

Hasan Demir: Bursa Yenişehir doğumlu olan Hasan Demir (Ünal) ilk olarak komsomolda örgütlendi. Maltepe'de şehit düştüğünde Parti üyesi ve savaşçısıydı.

Nurgüzel Yaşar: 1969 Kars doğumlu olan Nurgüzel Yaşar, yaşamını İstanbul Gültepe'de geçirir. 19 Temmuz 1992'de Hasan Demir ve Ramazan Ceviz ile birlikte Maltepe'de katledildiğinde Proletarya Partisi ileri sempatanıydı.

Ramazan Ceviz: 1982 yılında örgütlenen Ramazan Ceviz, bir süre İstanbul'da görev aldıktan

sonra Çukurova'ya geçti. 1984 yılında buluşma yerine kurulan pusu sonucu tutsak düştü. Antiterör yasasından tahliye edilen Ramazan Ceviz çeşitli görevler üstlendi.

M. Tahsin Budak: Arap milliyetine mensup M. Tahsin Budak, 1957 İskenderun doğumludur. Lise yıllarında Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle tanışır ve mücadeleye başlar. 12 Eylül'den sonra işçi olarak Almanya'ya gider. 21 Temmuz 1995'te yurtdışından Türkiye'ye örgütlü faaliyet yürütmek üzere yola çıkan M. Tahsin Budak geçirdiği bir trafik kazası sonucu ölümsüzleşir.

Tuncay Bali: Malatya doğumlu olan Tuncay Bali, devrimci düşüncelerle İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde öğrenim gördüğü sırada tanıştı. Kısa sürede kendini siyasal olarak geliştirdi. Bir Partizan olarak Zeytinburnu'nda demokratik kitle örgütlerinde faaliyet yürüttü. 16 Temmuz 1977'de bir sivil faşist tarafından katledildi.

Emre Bilgin: 1962 İstanbul doğumlu

Emre Bilgin, korkaklığın, yılgınlığın, ihanetin kol gezdiği, hapishanelerin en hareketli dönemlerinde devrimci olmayı, komünist olmayı yaşamının özüne oturtmuş, hapishaneyi kendisi için bir okula dönüştürmüş, okumuş araştırmış ve kendini esas olarak burada geliştirmiştir. Onun dışarıya çıkma özleminde kendine özel bir yaşam kurma düşüleri yoktur. Yaşamın güçlükleri ile boğuşan yoldaşlarının yanındadır düşüleri. Çeşitli örgütsel görevlerden sonra yerinde duramayan yüreğiyle ısrarla askeri alanda görev almak istemiş ve 1992 başlarında bu isteği gerçekleşmiştir.

Mücadeleye sahip çıkmanın siyasal olarak kendini geliştirmekten geçtiğini kavrayan Emre Bilgin, kafasına takılan her konuda not almış, yazmış, eleştirmiştir. 20 Temmuz 1992 tarihinde İstanbul'da Emre Bilgin'in de içinde olduğu araba durdurulur. Emre Bilgin, ellerinde bulunan tek silah olan tabanca ile ateş ederek arabadan çıkar ve uygun bir yere siper alır. Bu esnada yoldaşı da uzaklaşmayı başarır.

Emre Bilgin Esenyalı Mahallesi'nde polislerle çatışmaya devam eder. Üstündeki parayı ve kimliği yakar. Yaralanır ve yarısından akan kanla duvara umudun adını yazar. Bulunduğu yere girmeye çalışan bir düşman unsurunu öldürerek silahına el koyar ve çatışmaya devam eder. "Sizden aldığım silahla sizinle

savaşıyorum" diyerek düşmanla alay eder. Yarası ağır olduğu için hareketsiz hale gelince, düşman onu kurşunlayarak katleder.

Mehmet Ali Çakıroğlu: 1960 yılında Maraş'ın Elbistan ilçesinde dünyaya geldi. Kısa sürede devrimci düşüncelerle tanışan M. Ali Çakıroğlu gençlik faaliyetlerinin her aşamasına katıldı. Proletarya Partisi'nin üyelerinden olan M. Ali Çakıroğlu, 13 Temmuz 1993 tarihinde Proletarya Partisi'nin 1. OPK'sını selamlamak ve duyurmak için planlanan eylemlere bomba imal ettiği sırada, bombanın patlamasıyla yaralandı. Eve gelen polislerin bilinçli olarak tedaviyi geciktirmeleri üzerine Mehmet Ali Çakıroğlu SSK Göztepe hastanesinde şehit düştü. M. Ali Çakıroğlu şehit düştüğünde TMLGB Genel Sekreter yardımcılığı görevini yapıyordu.

Hasan Gülünay: 1965 yılında Erzincan'da doğdu. 1978 yılında Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanıştı. 1987 yılında Halk Ordusu şehir gerillası olarak faaliyetini sürdürdü. 20 Temmuz 1992'de Tarabya'daki evinden Sirkeci'ye giderken gözaltına alındı. Gözaltında olduğuna dair görgü tanıkları olmasına karşın gözaltında olduğu kabul edilmedi.

Atina-1 Mayıs

YKP (M-L): 'Pandemi, Krizleri Derinleştiriyor!' - I

30-31 Mayıs'ta YKP (M-L) MK (Yunanistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Merkez Komitesi), pandeminin doruk noktasına ulaşması ile değişiklikleri ve önceki duruma eklenen verileri gelişmelere göre, sözde normalliğe geri dönüşten sonra açılan dönemde, uluslararası ve ülkedeki oluşan durumu değerlendirmek için toplandı. Burada biçimlenen temel değerlendirme ve kararlar aşağıdadır.

DÜNYADA DURUM

İki kutuplu emperyalist rekabet ve küresel kriz dünyada ki gelişmeleri belirlemeye devam ediyor. Pandemi ve kısmi uluslararası karantina işçi sınıfı ve dünya halkları için karanlık ve tehlikeli durumu biçimlendirecek biçimde iki kutbun derinleşmesinde bir katalizör işlevi olarak daha fazla

keskinleşmesini sağladı.

Yeniden üretimin, işleyişinin ve eyleminin "yasaları" ve koşulları, çıkmazlarından kaynaklı "hasarlarından" ve başarısızlıklarından dolayı yeniden düzenlenemez.

Tam tersine bu durum, halklar ve emekçiler için barbar, yıkıcı ve parazit niteliğinin derinleşmesini sağlar. Sağlık sisteminin iyileştirilmesi, orta sınıfların (tabanları) desteklemek için politikaların tercih edilmesi, "aşırı" ifadelerin törpülenmesi zorunluluğunu veya olanağını ifade eden ve ifade edilecek olan söylemler sistemin egemen tercihlerinden yansıtmazlar. Her geçen gün daha fazla mengineye alınmış ve bastırılmış toplumsal orta kesimlerin memnuniyetsizliğini

yansıtan seslerdir. Bunlar, sosyal demokrasinin ve uzlaşmacı-reformist güçlerin çıkmazlarının politik düzeydeki ifadesidir. Bu söylemler sistem açısından, halk ve emekçi kitlelerin belli kesiminin çıkmaz yönelimlere hapsedilmesi için faydalıdır.

Ana emperyalist güçler (örneğin ABD) kendi işleyiş sınırları içinde tabii, "Doğu"ya (Çin ve başka yerlere) taşınan sanayiinin kendi ülkelerine "geri taşınması", robotik ve bütün olarak sözde "4. Sanayi Devrimi"nin geliştirilmesi ve yaygınlaşması gibi hamlelerle kendi kriz ve çıkmazlarına yanıt olmaya çalışmaktadır.

Fakat bu yanıtlar her şeyden önce yüksek sermaye talebine ve dünya da bir dizi ülke ve bölgeyi sülük gibi emen ve denetleyen, çok daha hızlı

ve fazla getirisi olan sözde 'açgözlü' sermayeyle karşı karşıya gelmektedir.

İkinci olarak, bu cevaplar bir dereceye kadar uygulansa bile, temel nedenleri piyasaların kapsamı ve derinliğinde kesme ile ilgili olan krizin üstesinden gelmek için temel oluşturamaz.

Yani, emperyalist rekabet ile halklara ve işçilere karşı sürekli arttırılan saldırıyla ilgilidir. Başka bir deyişle, çıkmazlarını giderek daha fazla besleyen sistemin karakteri ve mantığıdır. Bundan dolayı sistemin, sermayenin genişletilmiş ve yeniden kendini üretmesine vereceği yanıt, bir emperyalist gücün başka güç karşısında, talep edilen koşulların oluşması için (siyasal, askeri, stratejik) daha sert ve barbar hamlelere girişmesinden başka bir şey olmayacaktır. Bütün dünyada

Yazının devamı 23. sayfadadır.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

@ yenedemokrasi1

t yeni_demokrasi1

🌐 yenedemokrasi7.net

✉ yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20